Nr. 10

10 maart 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Bozo had heimwee

Het volgende gebeurde in een Engels „circus, dat in het voorjaar van het jaar 1908 voorstellingen gaf in Londen. Tot de vele attracties die dit circus te bieden had, behoorde ook een reusachtige olifant, die Bozo heette. Het dier viel erg in de smaak bij het publiek, vooral bij de jeugdige bezoekers.

Bozo gedroeg zich zoals het een wel-opgevoede olifant past. Vriendelijk nam hij alle olienootjes in ontvangst en als het zijn beurt was, volbracht hij gehoorzaam alle kunststukjes die van hem werden verwacht. Hij draaide opgewekt in het rond, ging op commando „dood" in het zand van de piste liggen, stapte voorzichtig over de waaghalzen, die voor zijn zware poten waren gaan liggen, en liep aan het eind van de voorstelling met een grote vlag aan het hoofd van het luidruchtig spelende circusorkest door de arena. Op zekere dag echter scheen dit alles hem niet meer te bevallen. Hij was tot geen enkel kunststukje meer te bewegen. Was het daar nog maar bij gebleven, dan was alles nog niet zo erg geweest. Bozo werd echter een gevaar voor zijn omgeving. In een week tijd had hij driemaal geprobeerd zijn oppasser een tik met een poot te geven. Kinderen die hem olienootjes kwamen brengen, joeg hij met een woedend getrompetter op de vlucht. Er was iets vreemds aan de hand met Bozo. Men deed van alles om hem tot bedaren te brengen, maar niets hielp. Hij werd met de dag kwaadaardiger. En wat de directeur van het circus al lang met angst en vreze had zien aankomen, werd op een kwade dag een feit: de plaatselijke overheid gaf bevel Bozo af te maken...

Nu was de directeur niet zo'n erg fijngevoelig man. Het verlies van Bozo betekende een flinke schadepost en om de kosten enigszins te dekken besloot hij bij de terechtstelling van Bozo tegen speciale prijzen publiek toe te laten. In Londen werd wel geprotesteerd tegen dit besluit, maar er bestond geen enkele gemeentelijke bepaling waarmee de directeur van zijn besluit kon worden afgehouden. Het publiek was blijkbaar evenmin erg fijngevoelig, want op de morgen waarop Bozo in de grote circustent zou worden doodgeschoten, verdrong zich een grote menigte bij de ingang. In de piste stond een aantal mannen met geweren opgesteld. Bozo liep onrustig heen en weer in een grote, ronde kooi en liet nu en dan een klaaglijk getrompetter horen, alsof hij besefte wat er ging gebeuren. Een paardendresseur in rijkleding zou het teken geven dat het einde van Bozo moest inluiden.

Er heerste een doodse stilte, toen onverwacht een kleine man met een donkere bril naar de directeur liep. „Zou u die olifant niet liever willen behouden?" vroeg hij.

De directeur antwoordde dat daar geen kans op was. Bozo was levensgevaarlijk en zijn doodvonnis was getekend. De vreemdeling vroeg daarop of hij in de kooi mocht gaan. Binnen twee minuten zou hij bewijzen dat Bozo nog zo kwaad niet was.

„Binnen die twee minuten zult u verpletterd zijn," waarschuwde de directeur.

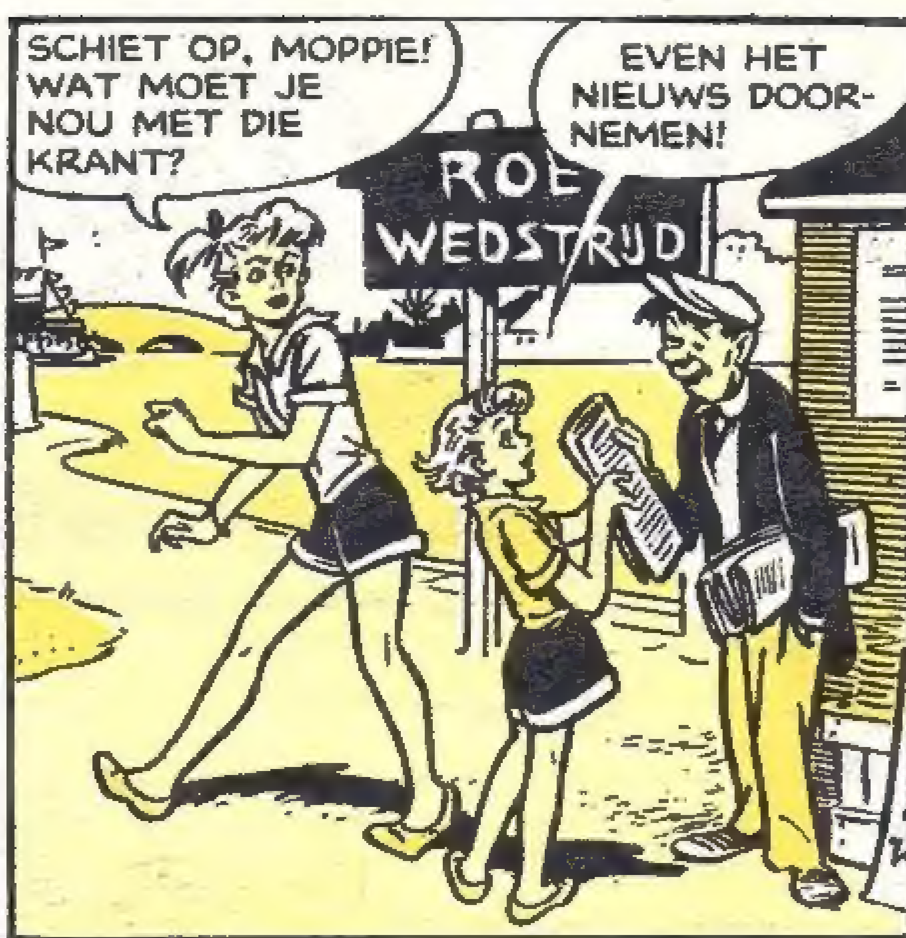
De kleine man haalde toen een door een notaris opgemaakt document te voorschijn, waarin stond, dat alle risico voor hem was. De directeur gaf toestemming en deelde het publiek mee wat er zou gebeuren. De onbekende liet even later de kooi openen en ging ongewapend naar binnen, opgewacht door Bozo, die een angstwekkend getrompetter aanhief.

Tot stomme verbazing van de aanwezigen begon de vreemdeling Bozo toe te spreken in een taaltje waarvan niemand iets begreep. De olifant scheen er echter met aandacht naar te luisteren. Hij werd steeds rustiger. Hij hield op met heen en weer lopen en eensklaps liet hij een treurige kreet horen, terwijl zijn reusachtige kop langzaam van links naar rechts schudde. De vreemdeling klopte hem bemoedigend op de slurf, daarna leidde hij Bozo kalm rond in zijn kooi zonder dat er iets gebeurde. Het publiek in het circus kon zich niet langer stilhouden. Er volgden daverende toejuichingen waarvan Bozo helemaal niet schichtig werd. Toen verliet de vreemdeling de kooi, ging naar de directeur en vertelde dat Bozo niets mankeerde, maar dat hij alleen een beetje heimwee had gehad. Bozo was afkomstig uit India en toen hij een paar woorden in het Hindoestaans had horen spreken, de taal die hij vroeger altijd had gehoord, werd hij weer volkomen rustig...

Toen vertrok de onbekende man, terwijl hij een hoogst verwonderde directeur achterliet. Even later bekeek deze nauwkeurig het kaartje, dat hem in zijn hand was gestopt. Opeens begreep hij het. Er stond: Rudyard Kipling...

(Rudyard Kipling was een beroemde Engelse schrijver, die in 1907 de Nobelprijs voor letterkunde verwierf en vele wereldreizen maakte, waarover hij een aantal bekende boeken schreef.)

Map en Moppie

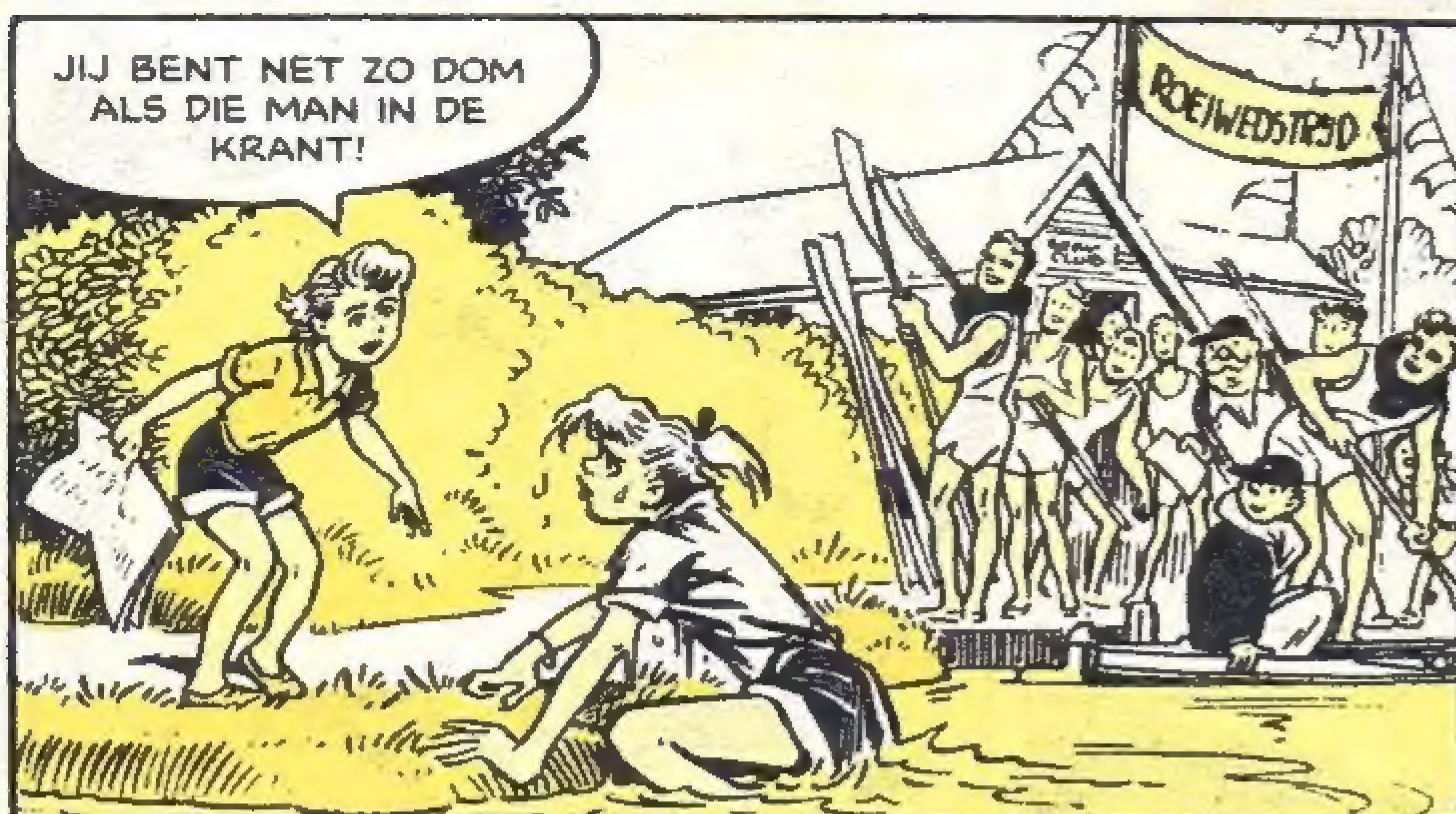

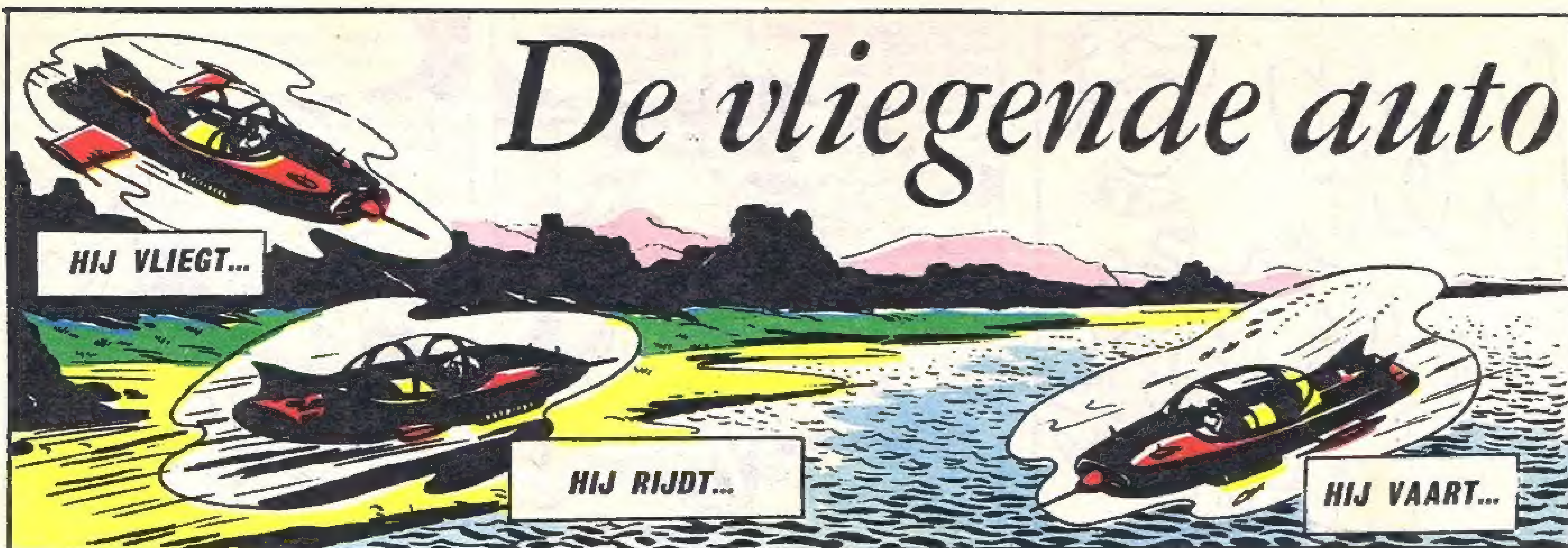

De vliegende auto

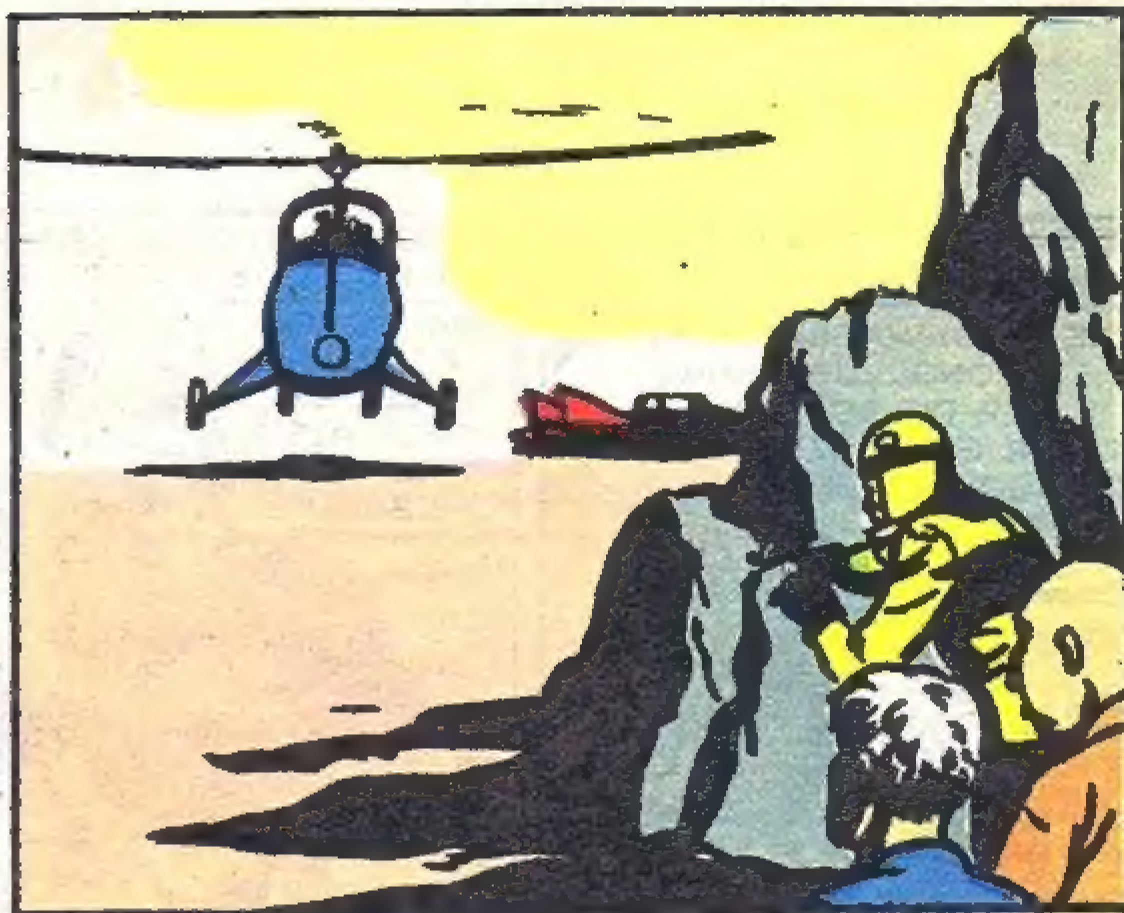

IN HET TOESTEL ZATEN DE PROFESSOR, JIMMY EN HET AAPJE MITCH.
DAAR LIGT HET WRAK! WILT U MAAR LANDEN, PILOOT?

DE PROFESSOR KEEK NAAR HET WRAK...
ZO TE ZIEN GELOOF IK DAT DE SCHADE NOGAL MEEVALT.
MAAR WAAR ZIJN MIKE EN DR. BEAKER?

ZE WAREN VIJF MIJL VERDER IN EEN NEGERDORP.
KIJK EENS WAT EEN BEEN-DEREN ER IN DEZE GROT LIGGEN! HOE OUD ZOUDEN DIE WEL NIET ZIJN?

WACHT EENS... MISSCHIEN KUNNEN WE MET BEHULP DAARVAN ONTSNAPPEN!

EN EVEN LATER...
VLUG, DR. BEAKER! WE GAAN ER VANDOOR!

VOORUIT, RENNEN ZO HARD U KAN!
JAMMER DAT IK DIE GROT NIET VERDER KAN ONDER-ZOEKEN!

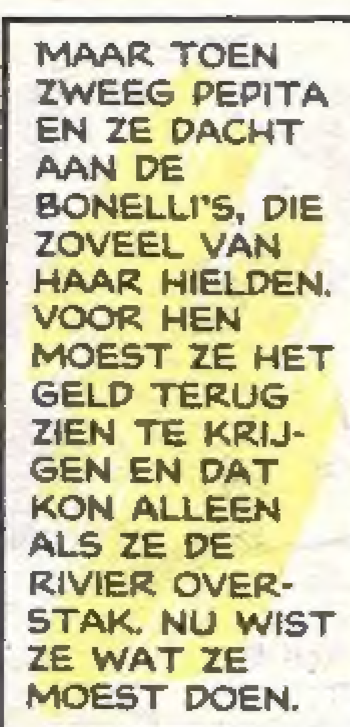
MAAR OPEENS WAS ER EEN BOCHT IN HET PAD...

...EN DE MANNEN STORT-TEN NAAR BENEDEN...

Pepita en haar poppen

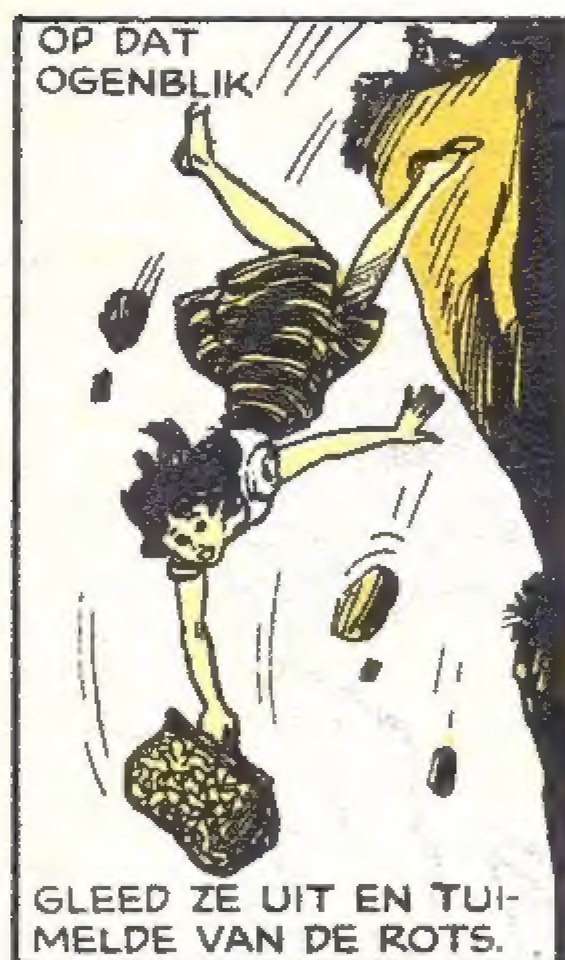

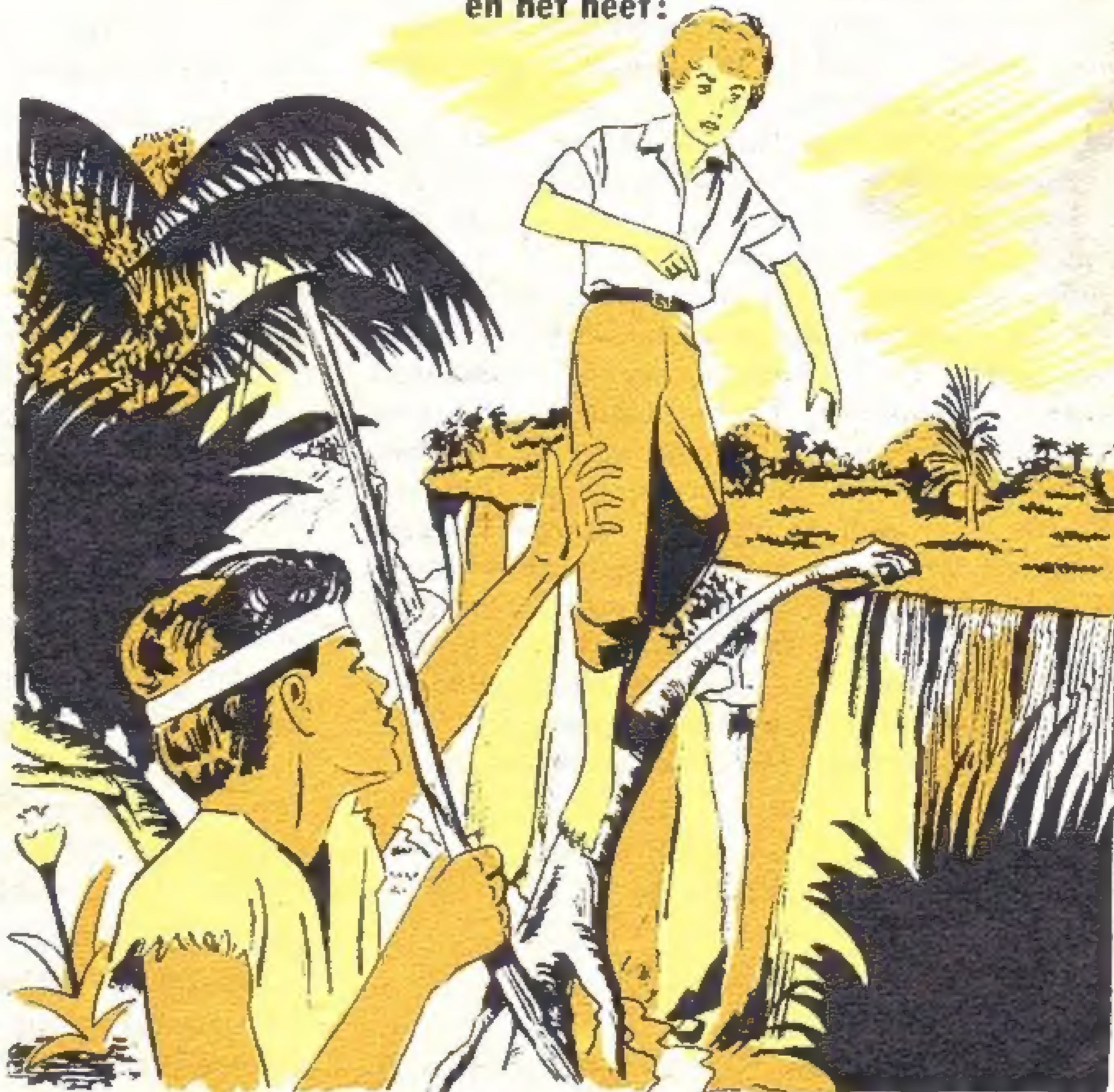

Volgende week begint op deze bladzijden een nieuw verhaal. Het speelt in de oerwouden van de Amazonerivier in Zuid-Amerika en het heet:

De gehoornde hagedis

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, die bij het Canadese Fort Saint John woont, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Bij hun aankomst op het vliegveld van Fort Saint John hebben de jongens ontdekt dat dr. Steele een revolver bij zich draagt. Tagish Charley vertelt dat er pas geleden ingebroken is in het huis van professor Crowell. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt.*

HOOFDSTUK V

Kerstmis in de wildernis

„Vader," begon Sandy aarzelend, toen ze langzaam terugliepen naar het hoofdgebouw, „professor Crowell bevindt zich in moeilijkheden, nietwaar?"

„Bedoel je omdat er vannacht iemand heeft ingebroken?" vroeg dr. Steele ontwijkend. „Waarom denk je dat die dief het speciaal op de professor gemunt had?"

Sandy keek zijn vader ernstig aan. „Dat was geen gewone dief, vader. Hij is in de papieren van professor Crowell naar iets heel bepaalds aan het zoeken geweest. En. . . misschien hebben ze het ook wel op u gemunt. . ."

Dr. Steele probeerde te lachen, maar het klonk niet erg overtuigend. „Jongen," zei hij, „ik geloof dat je de zaken een beetje aan het overdrijven bent."

„Nee, vader, probeer me nu niet om de tuin te leiden. Ik weet wel dat wat u doet en wat er allemaal gebeurt waarschijnlijk strikt geheim is en dat u er mij het rechte niet van kunt vertellen. Maar ik geloof dat het wél uw plicht is mij te zeggen of u of Lou Mayer of professor Crowell in gevaar verkeert."

Dr. Steele dacht diep na. Tenslotte zei hij: „Ja, Sandy, je hebt gelijk. Ik heb jullie beiden meegenomen op deze tocht en daarom mag ik jullie niet in het onzekere laten. Wij bevinden ons inderdaad in een gevaarlijke situatie, wij allemaal. Eigenlijk had ik niet het recht om jullie tweeën en vooral Jerry hierin te betrekken, maar ik heb aanvankelijk gedacht dat juist het feit dát jullie meegingen onze tegenstanders zou doen denken dat het slechts om een gewoon geologisch onderzoek ging. Daarin heb ik me vergist. Ze zijn veel slimmer dan ik vermoedde." Zijn gezicht kreeg een zeer ernstige uitdrukking en hij zei: „Het beste dat we kunnen doen is Jerry en jou naar huis laten gaan."

„Vader," zei Sandy geschrokken. „Hoe komt u daarbij? Als u in moeilijkheden zit, dan blijf ik bij u, net zo lang tot u er weer uit bent."

Dr. Steele fronste zijn wenkbrauwen en zei: „Ik wilde wel dat ik je meer over deze hele zaak kon vertellen, maar ik heb een eed afgelegd dat ik zal zwijgen en daaraan moet ik me houden. Je zult me dus op mijn woord moeten geloven."

„Dat doe ik, vader."

„Wat Jerry betreft dit: je moet hem precies vertellen wat ik jou gezegd heb en dan kan hij zelf een besluit nemen of hij verder met ons mee wil gaan of niet."

„Ik zal het hem vragen," zei Sandy, „maar ik weet nu al wat zijn antwoord zal zijn."

Ze hadden bijna de deur van het hoofdgebouw bereikt. „Nog één ding, vader," zei Sandy. „Tagish Charley. Ik mag hem graag, maar weet u wel zeker of hij niet..."

„Of hij het niet was die in onze slaapkamer heeft ingebroken?" vroeg dr. Steele. „Aan die mogelijkheid heb ik ook even gedacht, maar ik kan het eenvoudig niet geloven. Charley is al jaren in dienst van de professor; hij is eigenlijk een lid van diens gezin. En toch" — het gezicht van dr. Steele kreeg een grimmige uitdrukking — „weten we niets met zekerheid en. . . kunnen we geen enkel risico nemen."

Opzichter MacKensie kwam hun tegemoet toen ze het gebouw binnengingen. „De wagens staan klaar voor vertrek," zei hij.

Even voordat ze het kamp van de wegwerkers verlieten, nam Sandy zijn vriend Jerry apart en vertelde hem wat zijn vader gezegd had, ook wat betreft het al of niet terugkeren naar Valley View.

„Ben je helemaal stapel?" riep de lange Jerry en hij stak zijn kin strijdlustig naar voren. „Hoe kun je ook maar denken dat ik naar huis terug zou gaan nu jij in moeilijkheden zit? Wat denk je eigenlijk wel van mij?"

„Kalm aan, Jerry," zei Sandy en hij sloeg een arm om de schouders van zijn vriend. „Ik heb vader al precies verteld wat jouw antwoord hierop zou zijn."

De karavaan legde die morgen een flinke afstand af en even na enen bereikten ze Fort Nelson. Hier gebruikten ze de lunch met de commandant. Later op de middag, toen de twee auto's van brandstof werden voorzien, gingen de jongens samen met Tagish Charley naar een Indianendorp op de oever van de rivier de Nelson, die helemaal dichtgevroren was. Charley ging regelrecht naar de woning van het dorpshoofd en gedurende enige tijd voerden de beide mannen een gesprek in een Indiaanse taal.

Toen ze terugwandelden zei Charley tegen de jongens: „Die man is op de hoogte van alles wat er in deze streek gebeurt. Hij zei dat er pas geleden enige vreemdelingen hier aangekomen zijn. Volgens hun zeggen zijn het Franse pelsjagers, maar ze verkopen nooit pelzen."

„Heeft hij ook gezegd hoeveel het er waren?" vroeg Sandy.

„Een stuk of zes."

Jerry wreef zich in de handen en zei opgewekt: „Wij zijn met zijn vijven. Dat is te doen."

„Ja," zei Sandy, „in een eerlijk en open gevecht is de verhouding niet zo erg bedenkelijk. Maar voor zover ik deze lui ken, geloof ik niet dat ze veel op hebben met een eerlijk gevecht."

De zon ging vroeg onder, maar de hemel bleef helder en vol sterren, zodat ze na het invallen van de avond nog een flink stuk konden doorrijden. Om een uur of zes kwamen ze bij een weerkundig station aan de rand van het Munchomeer. Het was een kleine post met een bemanning van drie weerkundigen en ofschoon het er met de komst van de vijf expeditieleden meteen overvol was, waren de mannen toch erg gastvrij en vriendelijk.

„Nou, u boft, hoor," zei de dienstdoende weerkundige. „Als het even wil, houden we de hele week dit heldere weer. Dat zal u goed van pas komen als u naar Alaska gaat."

„Och ja," zei Jerry, toen hij in het voornaamste vertrek van de barak een klein sparreboompje zag staan, dat behangen was met repen zilverpapier, gekleurde ballen en kaarsen. „Dat was ik bijna vergeten; morgen is het Kerstmis."

„Het heeft hier natuurlijk niet zoveel van een echt kerstfeest," zei Sandy, terwijl hij diep in zijn hart even een klein beetje heimwee voelde. „Daar horen nu eenmaal kerstliedjes en een feestelijk diner bij."

„Kerstmis bestaat niet alleen uit het zingen van liedjes en lekker eten," merkte professor Crowell op. „De echte kerststemming moet je van binnen uit krijgen."

Na een stevig maal bestaande uit ham, gebakken aardappelen en pudding, gingen ze met zijn allen in een kring rond het haardvuur zitten, dronken warme cider en aten kastanjes, die ze poften in de gloeiende as. Om negen uur luisterden ze naar een programma van kerstliedjes op de radio.

„Nu begint het er meer op te lijken," zei Jerry tevreden, terwijl hij ijverig kastanjes en noten at, naar de verlichte kerstboom keek en naar de radio luisterde.

De volgende morgen na het ontbijt zeiden ze hun nieuwe vrienden vaarwel en trokken verder naar het noorden. Tegen twee uur 's middags bereikten ze Watson Lake, dat in het gebied van de Yukon lag. Watson Lake was een van de grootste plaatsen aan de Alaska Highway. Er was een bureau van de Bereden Politie, een vliegbasis van het leger, een tweede vliegveld voor de burgerluchtvaart en zelfs waren er enige hotels. Ze reden regelrecht naar het militaire vliegveld en de schildwacht bij de ingang liet hen zonder verdere vragen door, toen hij zag dat professor Crowell zich bij het groepje bevond.

„Ik geloof dat de professor in deze streken erg gezien is," zei Sandy, toen ze over een kaarsrechte weg met aan beide kanten rijen fris uit ziende barakken naar het hoofdgebouw reden.

Dat de geleerde inderdaad een bekende en geziene figuur was, bleek nog duidelijker uit de manier waarop ze door de commandant van het vliegveld, een oude vriend van professor Crowell, die hij in de tweede wereldoorlog had leren kennen, werden ontvangen.

„Ha, u komt net op tijd voor het kerstdiner," zei hij. „We hebben kalkoen met alles wat daarbij hoort."

Jerry voelde het water al in zijn mond komen en zei: „Dit wordt een van de heerlijkste vakanties van ons leven, Sandy. Overal waar we komen bieden de mensen ons kerstdiners aan."

De geologen besloten die nacht in Watson Lake te blijven en de volgende morgen vroeg aan de lange en vermoeiende rit over de waterscheiding te beginnen.

„Wat is dat, een waterscheiding?" vroeg Jerry.

„Dat is een hoge bergrug, die de afscheiding vormt tussen de stroomgebieden van twee rivieren," zei dr. Steele. „In

Gedurende enige tijd voerden de beide mannen een gesprek in een Indiaanse taal.

Amerika hebben we zo de Rocky Mountains. Al de rivieren aan de ene kant van de Rockies stromen oostwaarts, aan de andere kant stroomt het water in westelijke richting."

„Het is met deze sneeuw- en ijsmassa's zeker niet makkelijk rijden door de bergen?" vroeg Sandy aan de commandant.

„Het is inderdaad een vrij zware route," gaf de officier toe. „Maar het scheelt dat de wegen zeer geleidelijk klimmen, zonder al te steile hellingen. Als je je sneeuwkettingen gebruikt, valt het over het algemeen wel mee. Alleen, als het vannacht weer gaat sneeuwen, dan liggen de zaken natuurlijk anders."

„We gaan in elk geval vroeg op pad," zei professor Crowell. „Zo om een uur of zes."

HOOFDSTUK VI

Aanval uit de lucht

Het was somber en koud weer toen ze Watson Lake verlieten voor het laatste gedeelte van hun tocht over de Alaska Highway.

„In Whitehorse laten we de beide wagens achter en dan gaan we verder met het vliegtuig," legde dr. Steele uit. „De Canadese regering heeft de professor een toestel ter beschikking gesteld, dat we zo lang mogen gebruiken als we het nodig hebben."

Maar voor de twee jongens en Tagish Charley was Whitehorse op de eerste plaats belangrijk in verband met de race naar Skagway.

„De professor heeft goedgevonden dat Jerry en ik als ballast op de slee meegaan," zei Sandy tegen de Indiaan. „Als jij er tenminste niets op tegen had."

„Ik niet," zei Charley. Hij keek zijdelings naar Jerry en zei: „Alleen eet die knaap daar volgens mij veel te veel. Hij wordt zo te zwaar om op de slee te zitten."

Sandy begon te lachen en Jerry keek quasi verontwaardigd. „Durven jullie wel met z'n tweeën?" zei hij. „Zelf likken jullie ook stiekem het laatste kruimeltje van je bord, net als Titan."

„Nou," zei Sandy luchtig, „als Jerry inderdaad te zwaar is voor de slee, kan hij er altijd nog achteraan rennen."

Plotseling leunde Charley naar voren en tuurde door de autoruit. „Daar, een vliegtuig," zei hij kort.

De jongens keken in de richting waarin hij wees, maar konden niets ontdekken. „Waar dan?" vroeg Sandy.

Charley wees naar een rij wit besneeuwde bergtoppen in de verte, die gedeeltelijk schuilgingen in een blauwige mist. Sandy zag een kleine stip, die achter een van de toppen verdween; hij kon niet onderscheiden wat het precies was.

„Weet je zeker dat het geen vogel was?" vroeg hij.

„Het was een vliegtuig," antwoordde Charley beslist.

„Misschien is het een toestel van de wegwerkers," zei Jerry.

„Ja, dat kan," antwoordde Sandy en hij gaf een beetje meer gas om de afstand tussen de vrachtauto en de bestelwagen, die een kleine voorsprong had gekregen, te verkleinen.

De weg klom geleidelijk en slingerde zich vaak in zeer scherpe bochten tussen kloven en hoog oprijzende bergwanden door. In een van die bochten keek Jerry in de steile afgrond aan de ene kant van de weg en sloeg zijn handen voor zijn ogen.

„Ik denk dat ik hier maar uitstap en verder ga lopen," zei hij angstig.

Sandy keek ernstig terwijl hij de grote vrachtwagen door de bochten manoeuvreerde en ervoor zorgde dat de wagen niet sneller reed dan ongeveer dertig kilometer per uur.

Opeens, zonder enige waarschuwing, klonk er een brullend geluid achter hen. Instinctief doken ze in elkaar, want het leek of de kap van de cabine door het nog onbekende, maar snel aanstormende geweld zou worden verbrijzeld. Een ogenblik later zagen ze door de voorruit een vliegtuig in de richting van de bestelwagen vóór hen duiken.

„Hee," riep Jerry, „wat wil die gek?"

„Hij is krankzinnig," zei Sandy grimmig. „Hij had ons wel van de weg kunnen vegen. Kijk eens, hij is misschien nog net tien meter boven de grond."

Het kleine toestel scheerde over de bestelwagen en begon daarna weer te klimmen.

„Zou het een verkenningsvliegtuig van de wegwerkers zijn?" vroeg Jerry bezorgd.

„Ik weet het niet," zei Sandy, terwijl hij probeerde met één oog de weg in de gaten te houden en met het andere het rondcirkelende stipje daarboven. „Je zou zeggen dat hij van plan is nog eens naar beneden te komen." Gelukkig zag hij dat de auto zich op dat ogenblik op een minder gevaarlijk deel van de weg bevond.

Even later hoorden ze het vliegtuigje weer duiken. Op het moment dat het over hen heen kwam, verscheen er plotseling een ronde ster boven in de voorruit.

Een ogenblik waren ze alle drie te verbaasd om iets te zeggen of te doen, toen schreeuwde Jerry: „Ze schieten op ons."

Tagish Charley mompelde iets onverstaanbaars, draaide zich snel om in zijn stoel, stak zijn hand onder het zeil achter hen en greep iets dat in de laadbak van de vrachtauto lag. „Stop," riep hij tegen Sandy, terwijl hij zijn jachtgeweer te voorschijn haalde.

Een ogenblik waren ze alle drie te verbaasd om iets te zeggen of te doen, toen schreeuwde Jerry: „Ze schieten op ons."

Toen Sandy het voertuig met enige moeite aan de kant van de weg tot stilstand had gebracht, zag hij dat de bestelwagen ook was gestopt en dat de drie geologen met van woede vertrokken gezichten uitstapten.

Tagish Charley begon in de richting van een bosje te rennen, dat een paar honderd meter van de weg lag. „Kom... snel," zei hij.

Met zijn drieën waadden ze door de hoge sneeuw, toen het gebrul van de vliegtuigmotor weer dichterbij kwam.

„Liggen," beval Charley. „Plat gaan liggen." De jongens lieten zich neervallen en de Indiaan draaide zich om, ging op één knie zitten en legde het geweer aan zijn schouder. Hij vuurde twee schoten af, met een kalmte en overleg alsof het een wilde eend betrof. Als antwoord kwam er prompt een regen van kogels die overal om hen heen in de sneeuw terechtkwamen.

„Nou, zeg, die kerels menen het wel," schreeuwde Jerry, terwijl ze overeind krabbelden en in de richting van de bomen renden.

„Dit lijkt wel een nachtmerrie, waarin je achtervolgd wordt door een of ander wild dier en je voeten niet mee willen," zei Sandy, terwijl hij moeizaam door de sneeuw baggerde.

Ze kwamen bij de bomen net voor het vliegtuig weer over hen heen dook. Charley knielde achter een boomstam en zond het toestel een aantal schoten na. Tegelijkertijd sloeg er in een tak precies boven zijn hoofd een kogel in.

Toen het vliegtuigje weer steeg, liet het een dunne rookspiraal achter en maakte een onregelmatig geluid.

„Charley," jubelde Sandy, „je hebt hem geraakt. Knap werk, zeg."

Het vliegtuig zag onmiddellijk van verdere aanvallen af en zette koers in noordelijke richting. Gedrieën liepen ze terug naar de weg, waar de geologen nog bij de bestelwagen stonden te kijken naar het toestel dat in de verte verdween.

„Is alles goed, vader?" riep Sandy, die voorop liep. „Niemand gewond?"

„Nee, we zijn alleen maar geschrokken," antwoordde dr. Steele. „Hoe is het met jullie?"

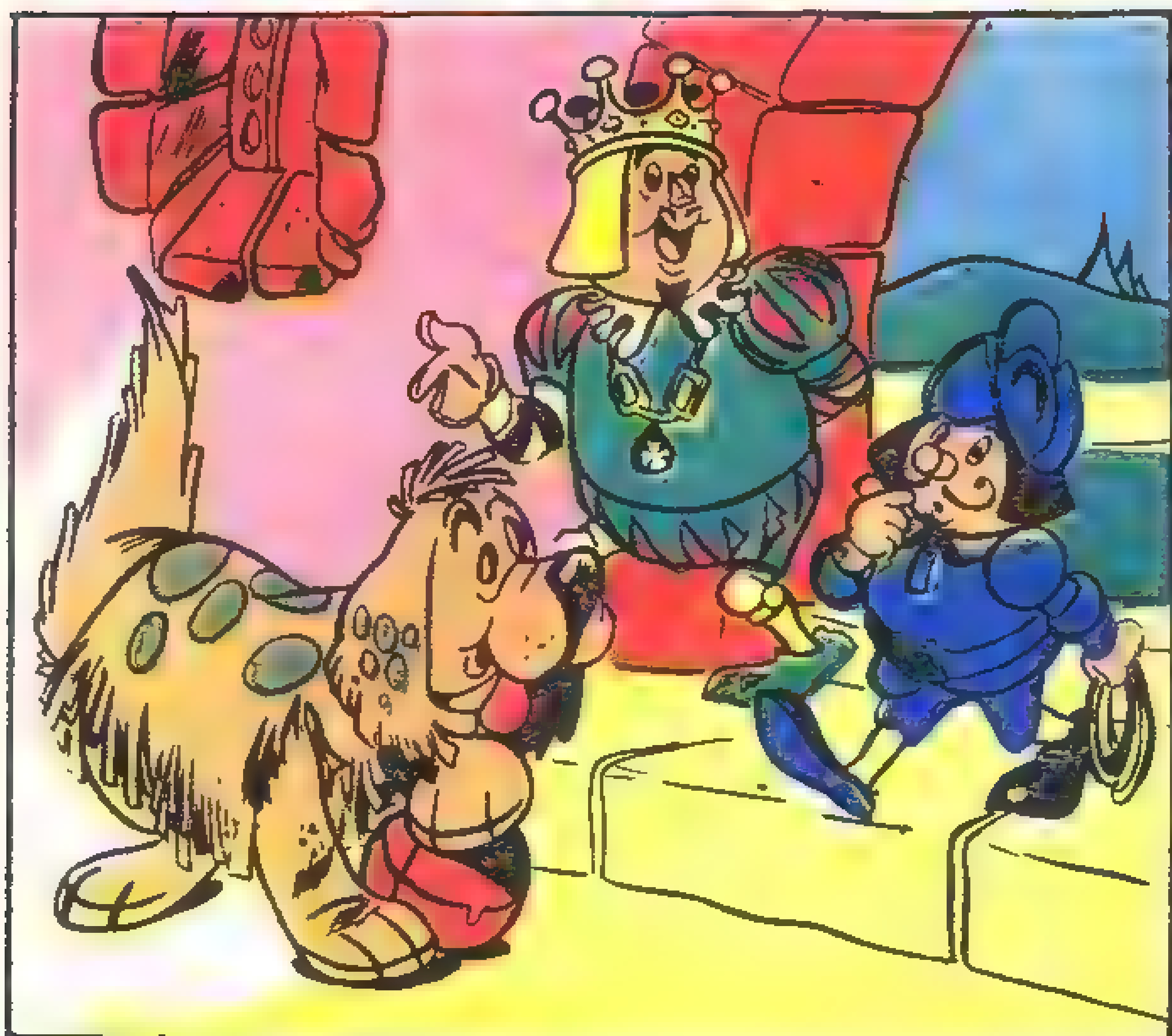
„O, wij hebben niets, er zit alleen een ster in de voorruit."

„Ik geloof wel dat we mogen zeggen dat Charley ons uit de moeilijkheden gered heeft," zei professor Crowell. Hij nam een van de grote handen van de Indiaan in de zijne en zei: „Ik ben blij dat je besloten hebt met ons mee te gaan, Charley."

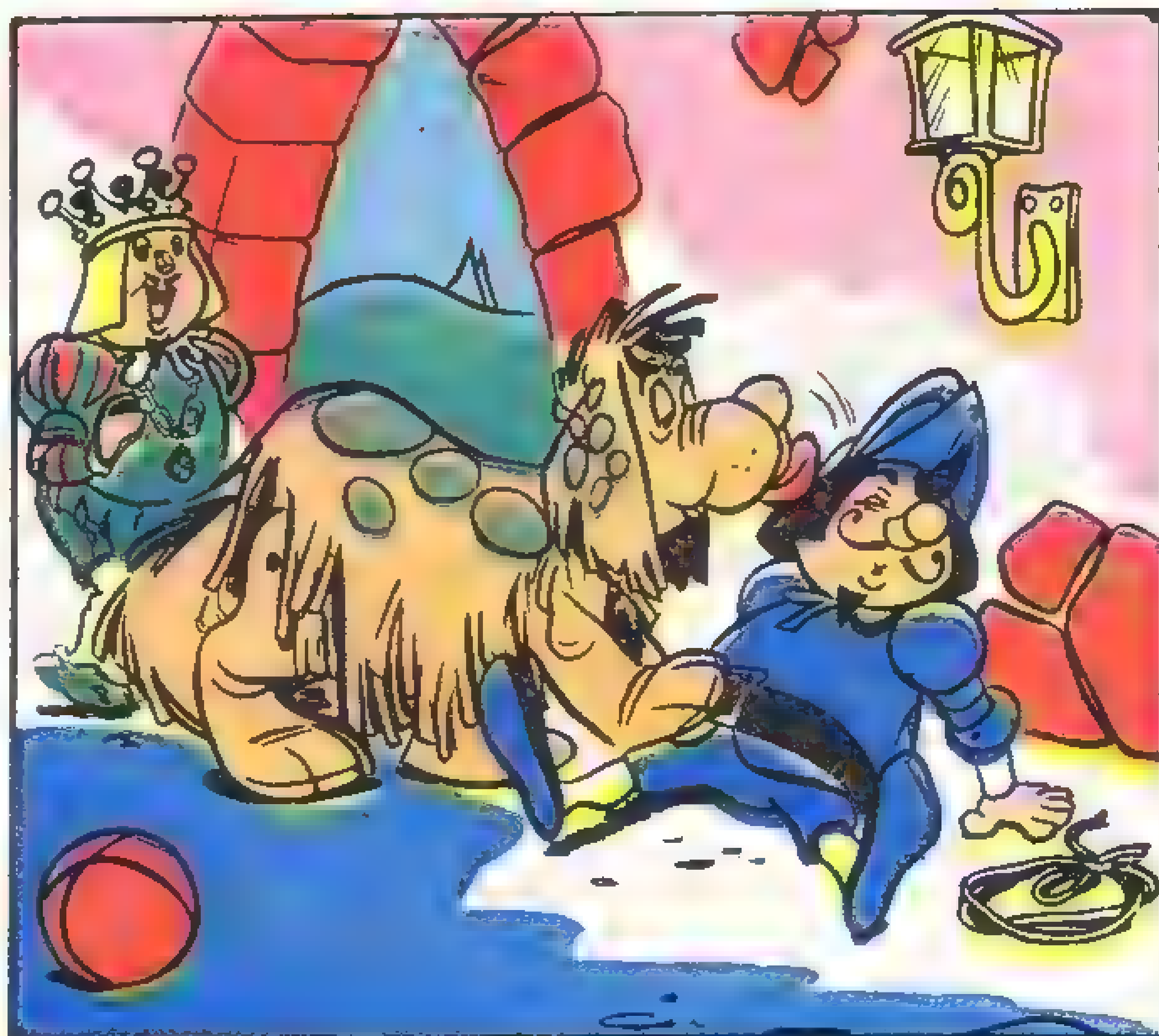
Op het gezicht van Charley verscheen even een glimlach. „Boze mannen proberen u..." Hij zweeg en maakte toen een veelzeggend gebaar met zijn vinger langs zijn hals.

Wordt vervolgd

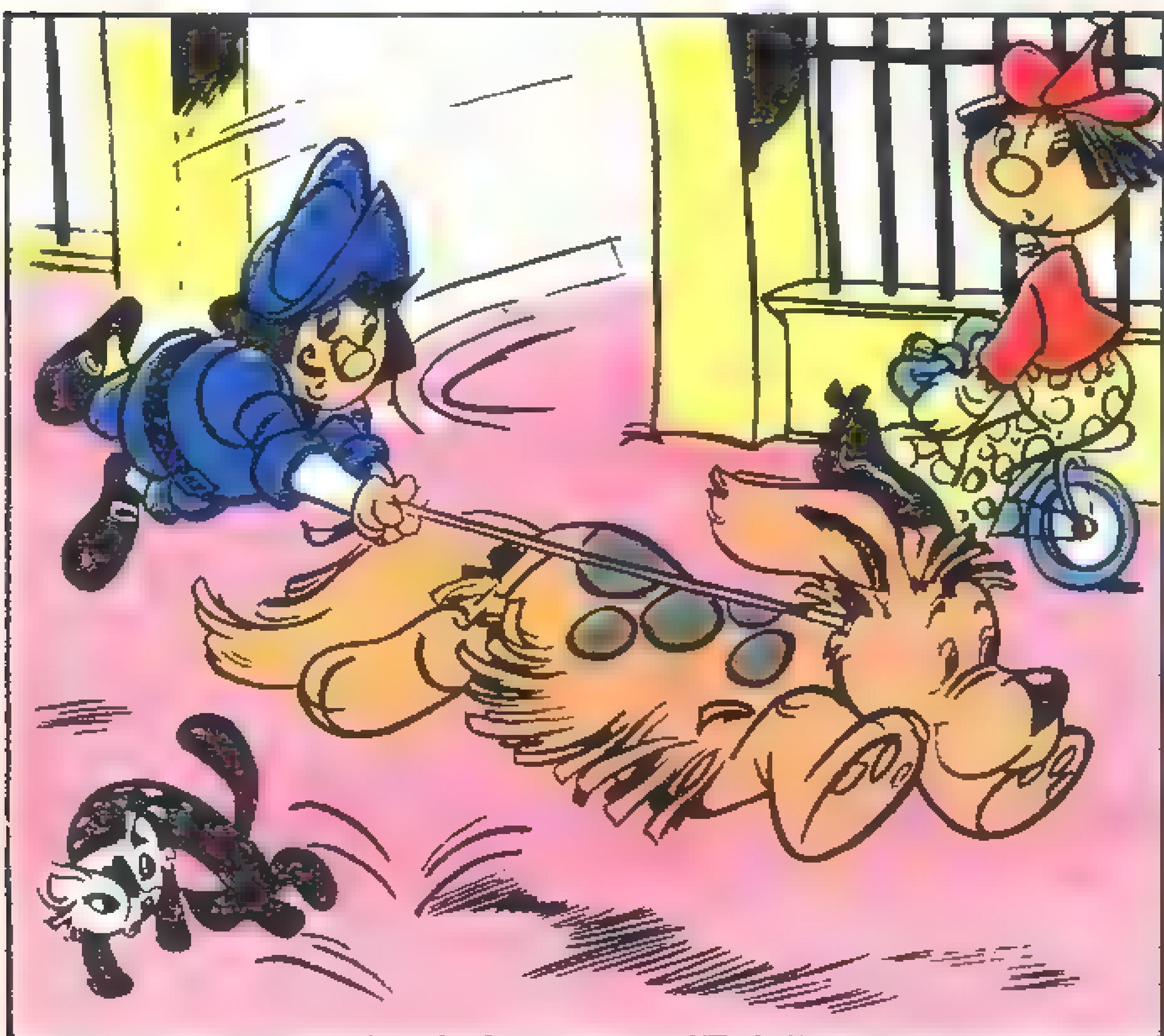
SPELEND

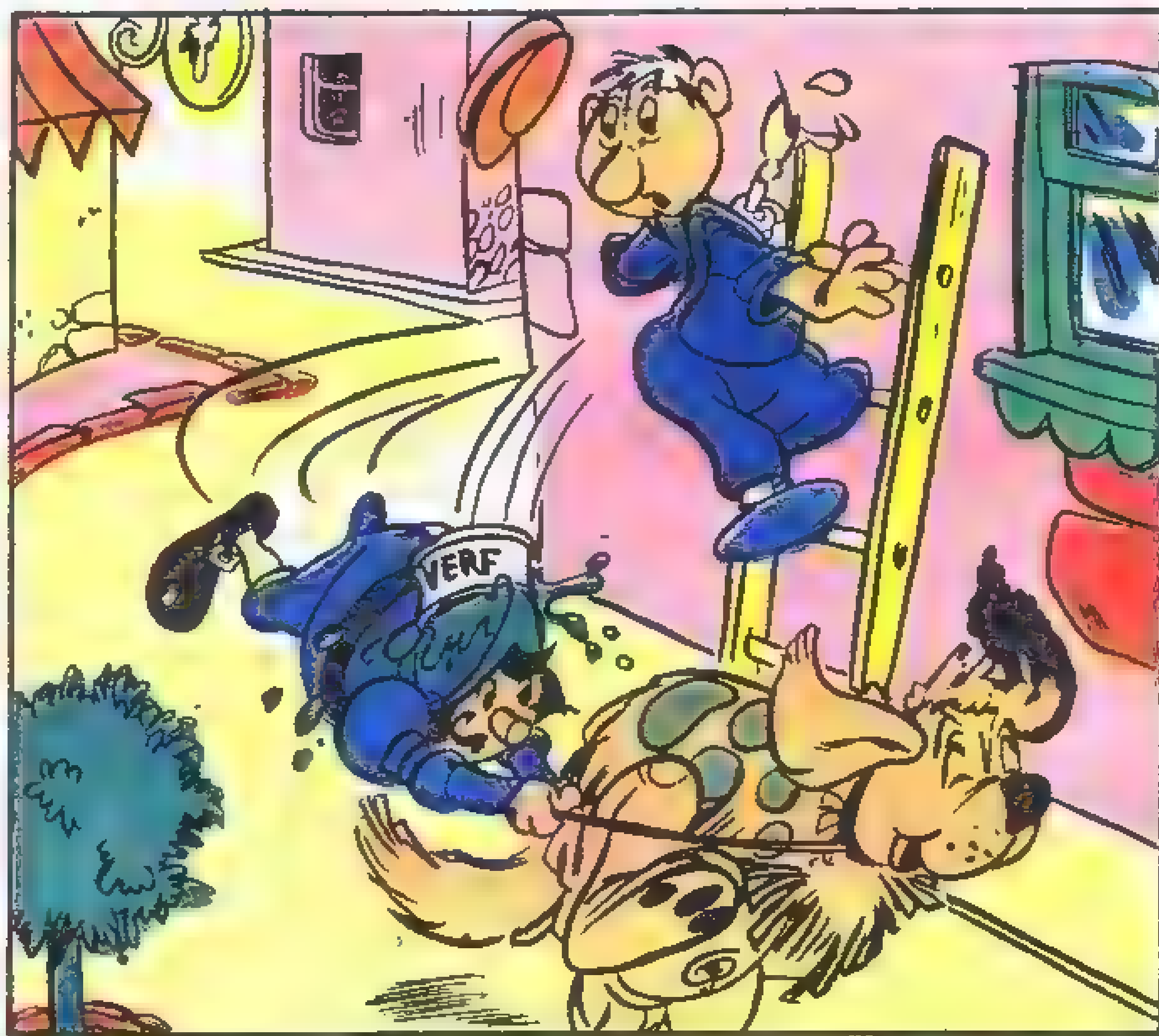
De koning van Speelgoedland had een hond die Tinus heette. Eerst was Tinus een klein hondje geweest, maar langzaam aan werd hij groter en groter, tot hij de grootste hond van Speelgoedland was. Op een morgen vroeg de koning aan Pogo, zijn lakei, of hij met Tinus wilde gaan wandelen.

Tinus was dol op wandelen en toen hij hoorde wat de koning zei, begon hij van vreugde luid te blaffen. Hij liep naar Pogo toe en sprong tegen hem op. Prompt viel de lakei op de grond. Tinus likte hem met zijn grote tong over zijn gezicht. ,,Niet doen, Tinus!" riep de lakei proestend.

De koning zag het en begon te lachen. ,,Tinus en jij kunnen samen goed overweg," zei hij. ,,Ga maar fijn een eind wandelen!" Pogo deed Tinus een riem om en daar gingen ze. Met een ruk schoot de hond vooruit, holde de poort van het koninklijk paleis uit en stormde de stad in.

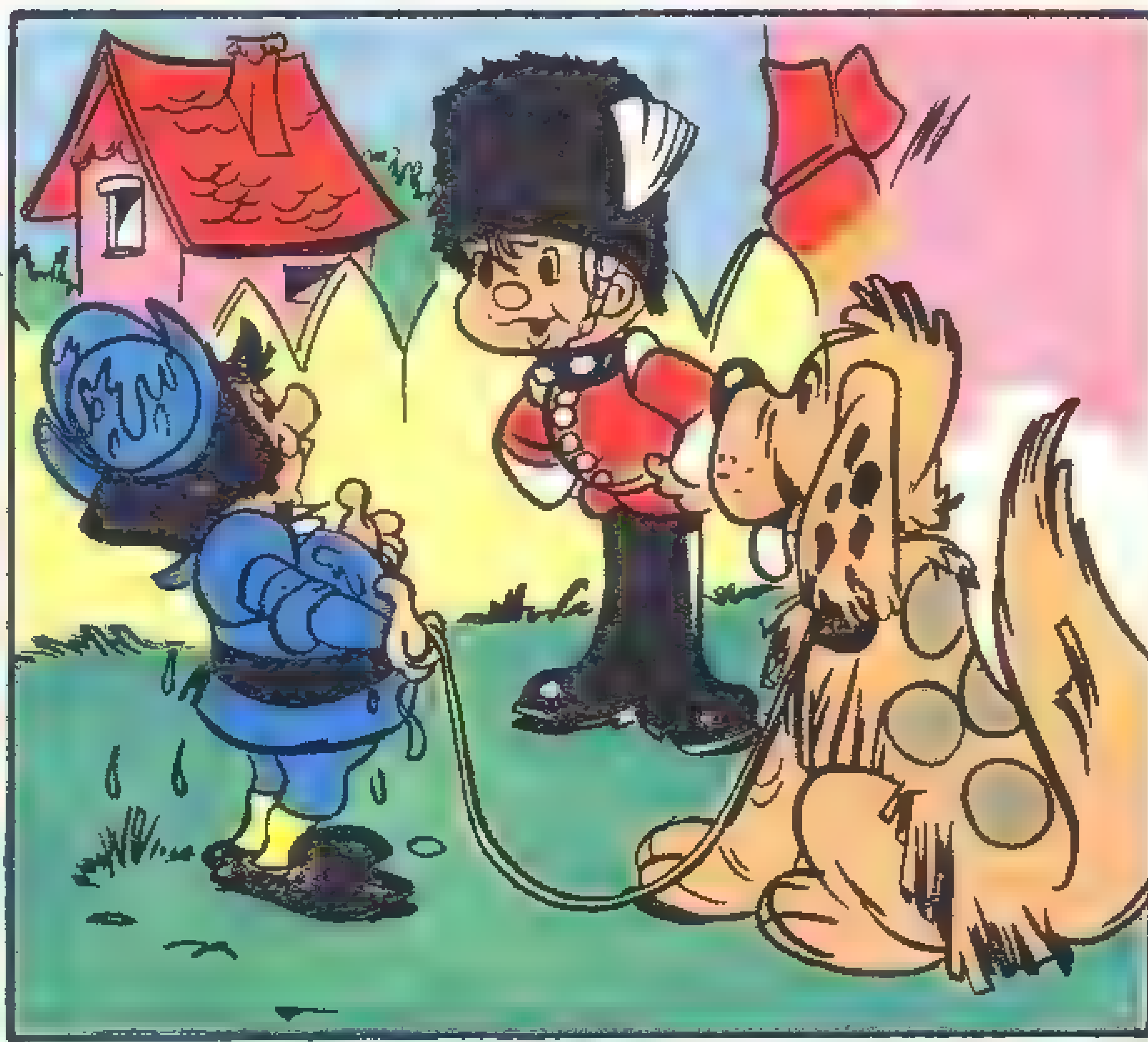

,,Ho! Kalm aan!" riep Pogo, maar Tinus had geen zin om kalm te wandelen. Hij holde door de straten van de stad en trok de arme Pogo achter zich aan. Even later gingen ze een hoek om en in zijn vaart raakte Tinus de ladder van een schilder. Pogo kreeg een bus verf op zijn hoofd.

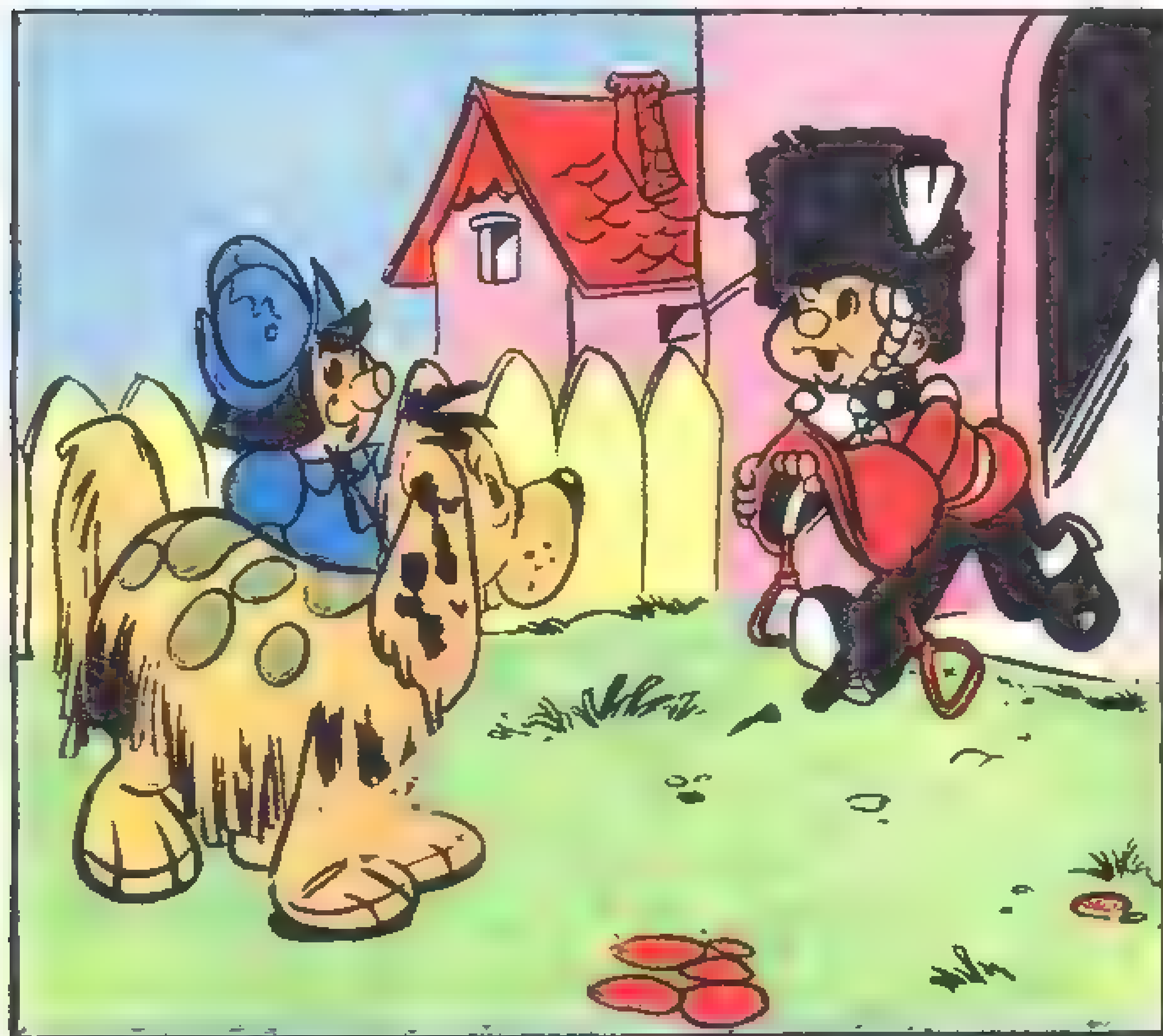
SPEELGOED

Pogo was erg kwaad. „Stop!" riep hij, maar Tinus rende door zonder op of om te kijken. Vlakbij zag hij een beek en omdat hij ook dol was op water, rende hij erop af en sprong erin. De grote hond ploeterde door het water en sleepte de arme lakei achter zich aan. Hij werd doornat.

Dit werd Pogo al te bar. „Stop!" brulde hij hard. Tinus sprong op de kant en bleef met een ruk staan. De lakei kwam achter hem aan. Vlak bij hen stond Tommie. „Wat is er aan de hand?" zei deze. „Ik moet van de koning met Tinus wandelen, maar ik kan hem geen baas!" zei Pogo.

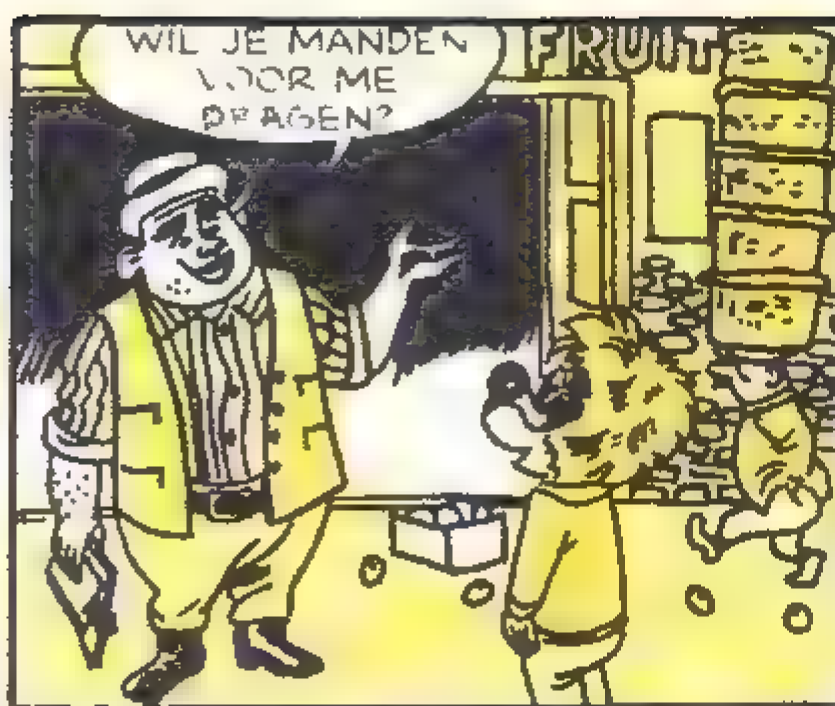

Tommie begon te lachen. „Wees maar niet boos, Pogo," zei hij. „Ik weet wel een oplossing!" Tommie ging vlug de stal van Batty binnen en kwam even later weer naar buiten met een van Batty's zadels. Voor de verbaasde ogen van de lakei legde hij het zadel op de brede rug van Tinus.

Het zadel bleek precies te passen. „Nu, Pogo," zei Tommie, „stap maar op, dan kun je een eindje met Tinus gaan rijden! Dat gaat vast veel beter dan met hem wandelen!" Pogo was erg blij en Tinus ook, want omdat hij zo groot en sterk was, voelde hij zich eigenlijk veel meer paard dan hond.

LEONARD

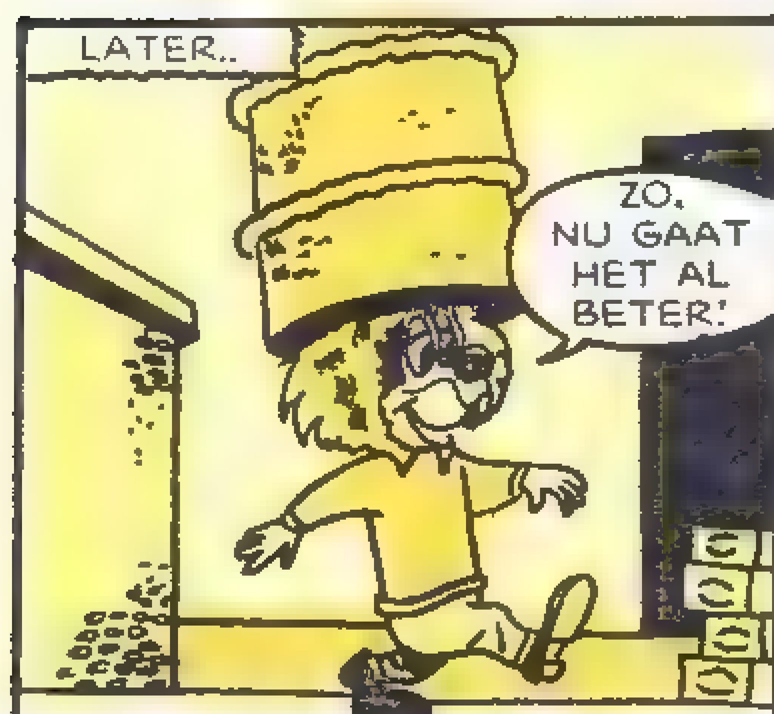
WIL JE MANDEN VOOR ME DRAGEN?
FRUIT

DAAR GAAT IE!

HOLA, HOU JE ROER RECHT!

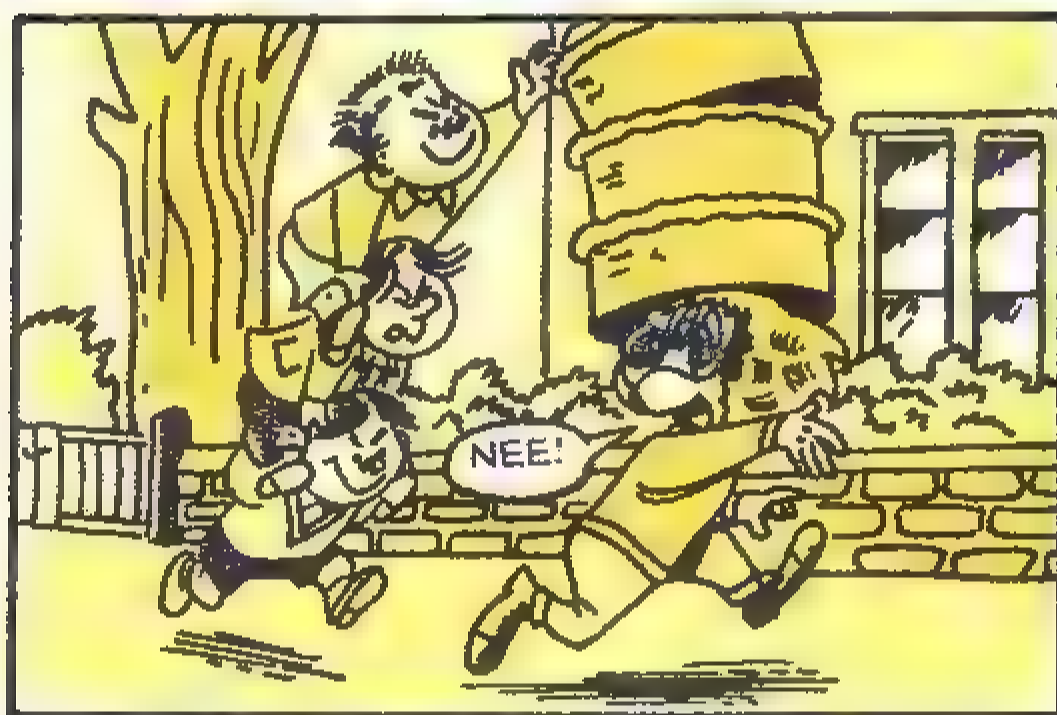
LATER..
ZO, NU GAAT HET AL BETER!

MAG IK EEN APPEL?
TOE NOU!
LAAT ME LOS, KWAJONGENS!

WAT EEN LASTPOSTEN!

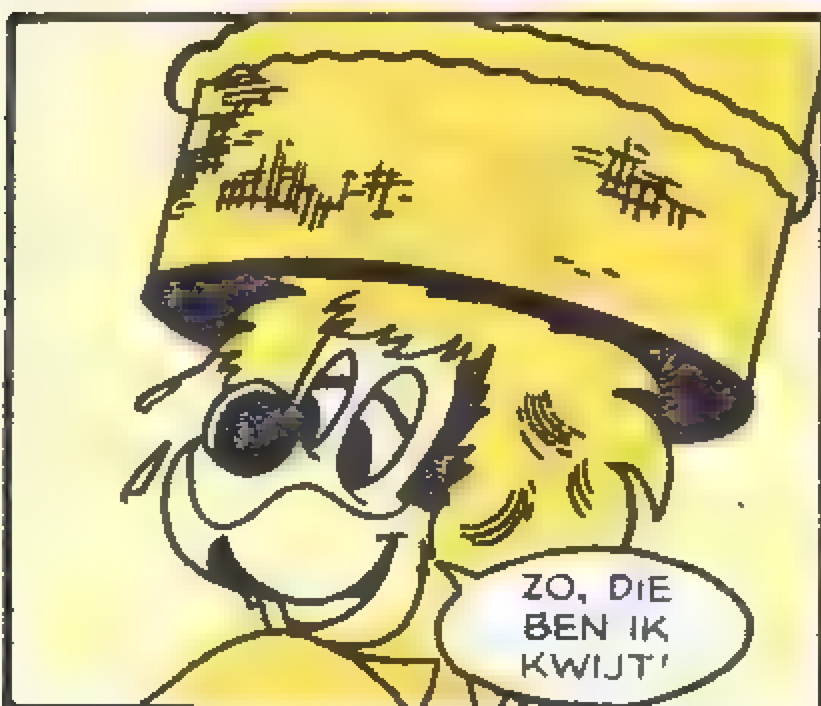

NEE!

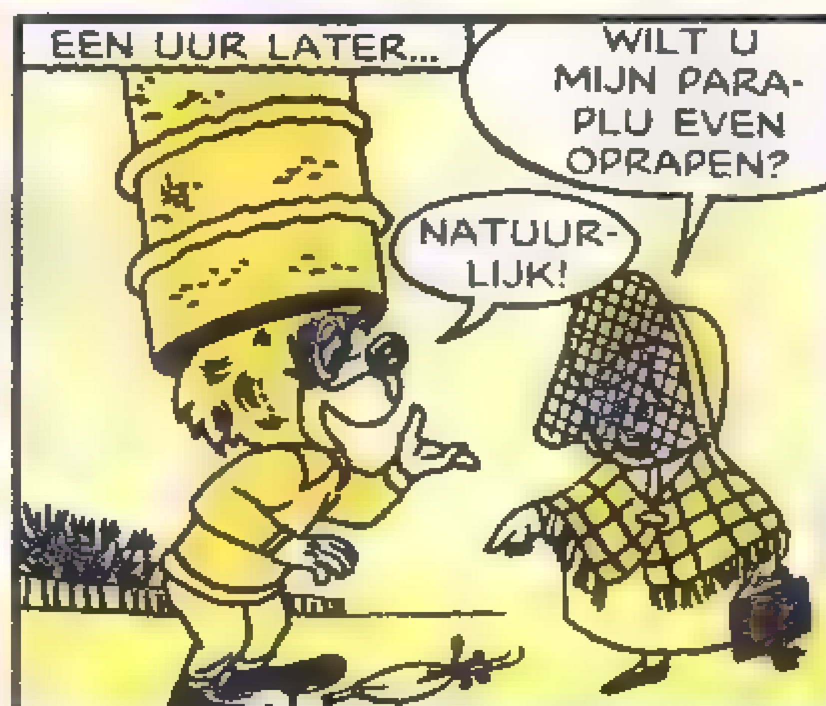

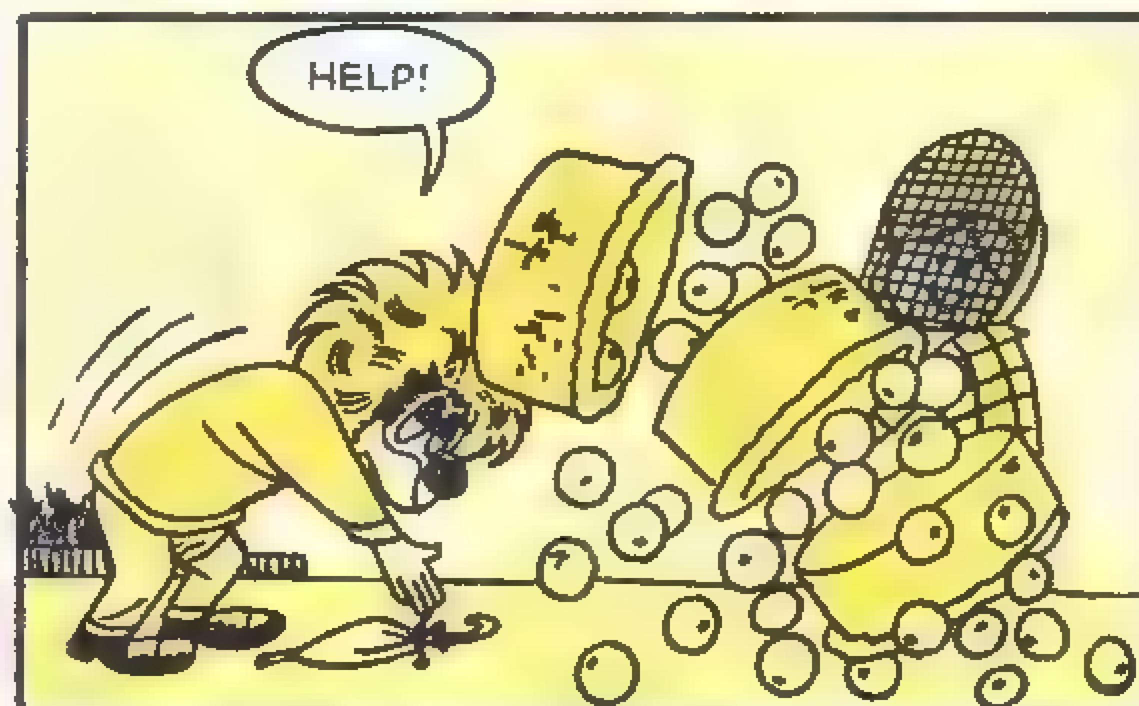
NEE HOOR, DAAR TRAP IK NIET IN!

ZO, DIE BEN IK KWIJT!

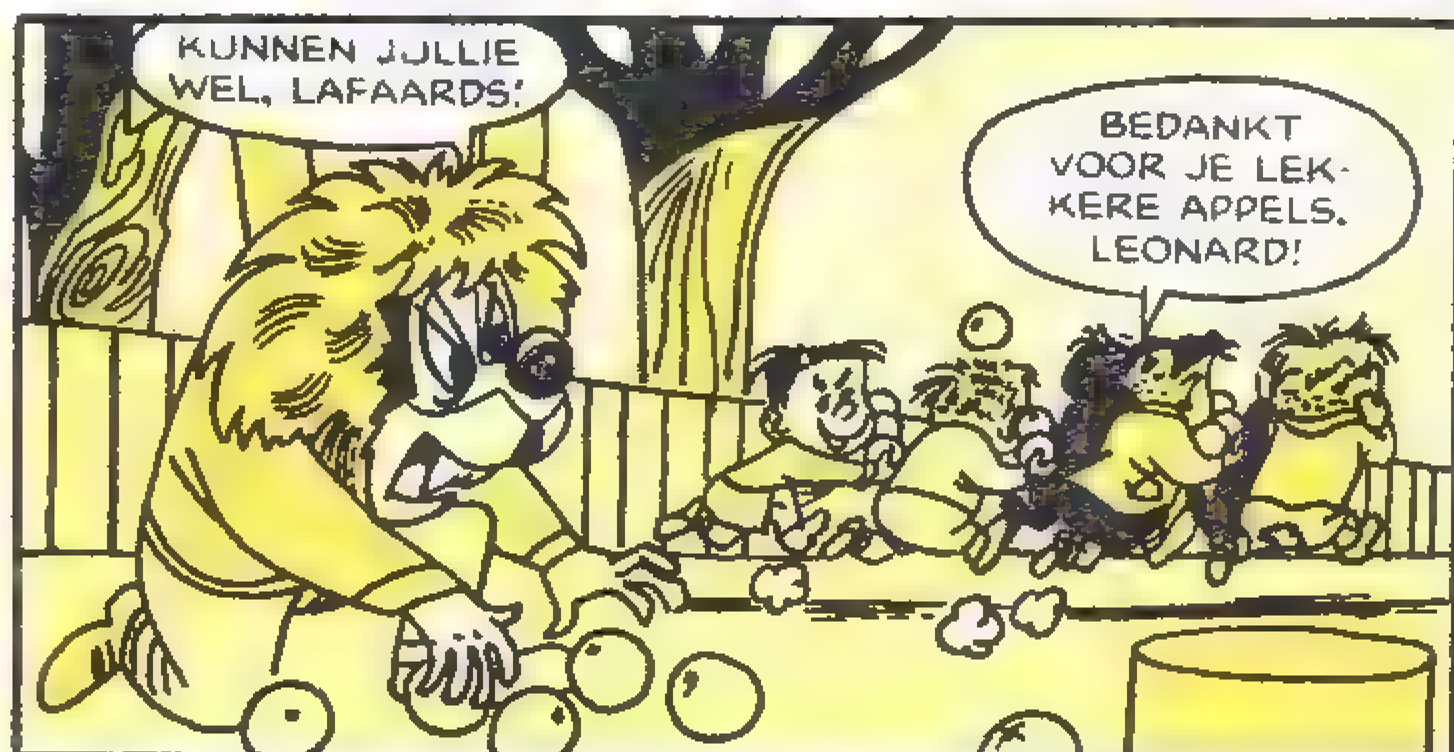

EEN UUR LATER...
WILT U MIJN PARAPLU EVEN OPRAPEN?
NATUURLIJK!

HELP!

KUNNEN JULLIE WEL, LAFAARDS!
BEDANKT VOOR JE LEKKERE APPELS, LEONARD!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

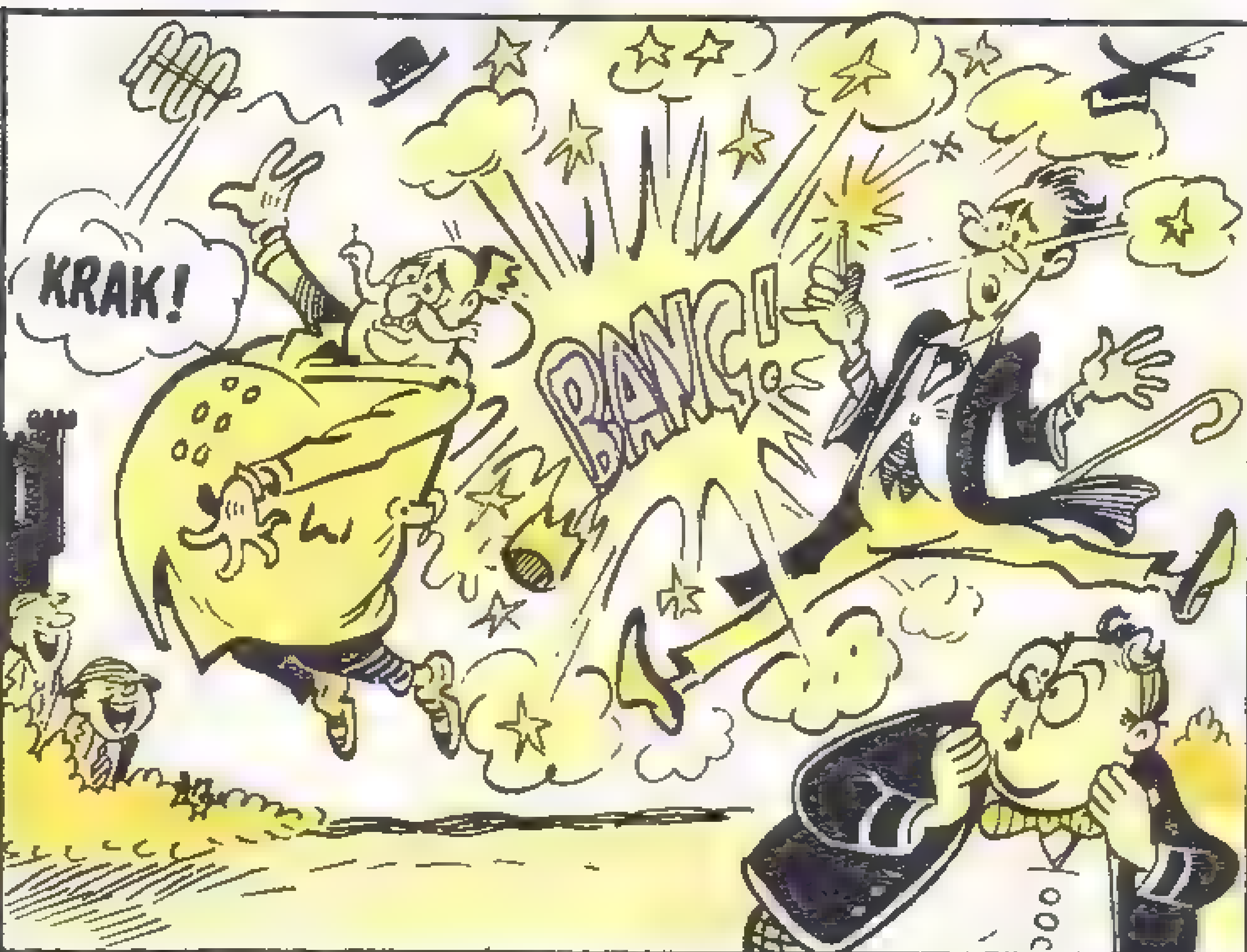

IK WIST NIET DAT HET EEN KNAL ZOU GEVEN, MENEER! HET IS DE SCHULD VAN BILLIE!
JA, NATUURLIJK KRIJG IK DE SCHULD WEER!

IK ZAL HEM WEL KRIJGEN! IK STOP GEWOON WAT KRUIT IN ZIJN SIGAREN!
SIGAREN

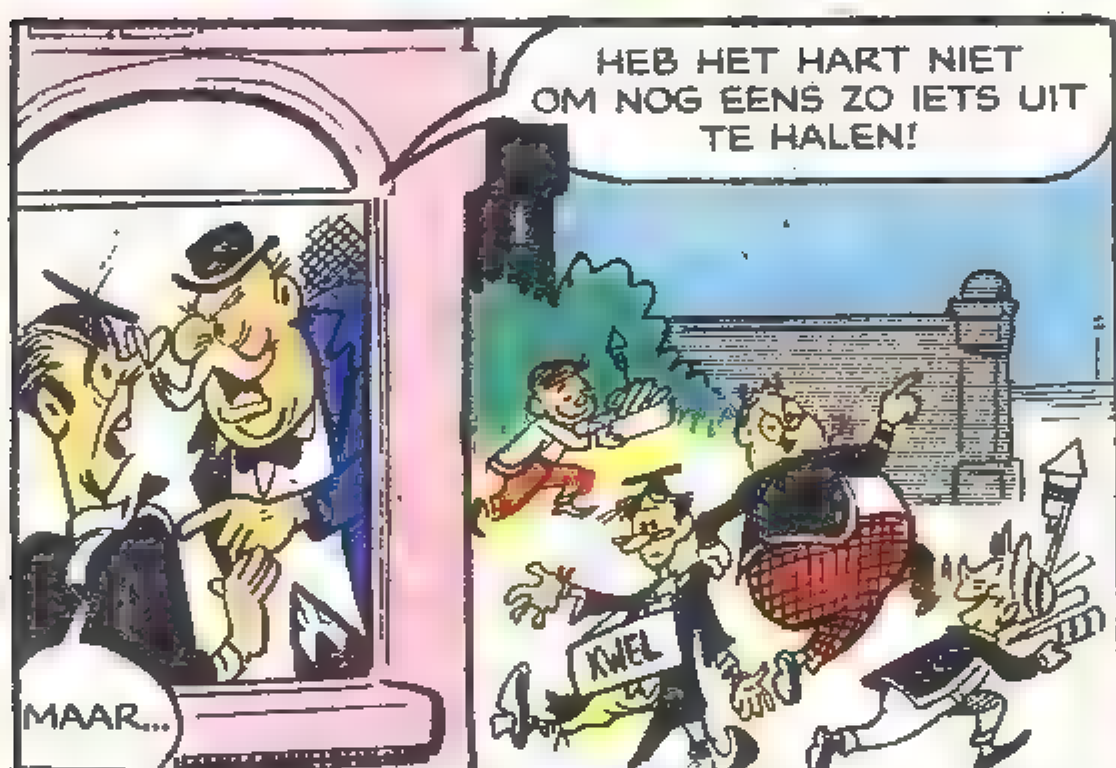

KOMT U EVEN MEE NAAR MIJN KAMER, DAN ZAL IK DE ZAAK UITLEGGEN!

PROBEERT U EENS EEN SIGAAR VAN MIJ, MENEER!
DANK JE! EH... HET WAS BILLIE ZIJN SCHULD, ZEI JE?
SIGAREN

LEKKER SIGAARTJE, KWEL! NU OVER DAT SALARIS VAN JOU. ALS WE HET EENS VERHOOGDEN TOT...

BANG!

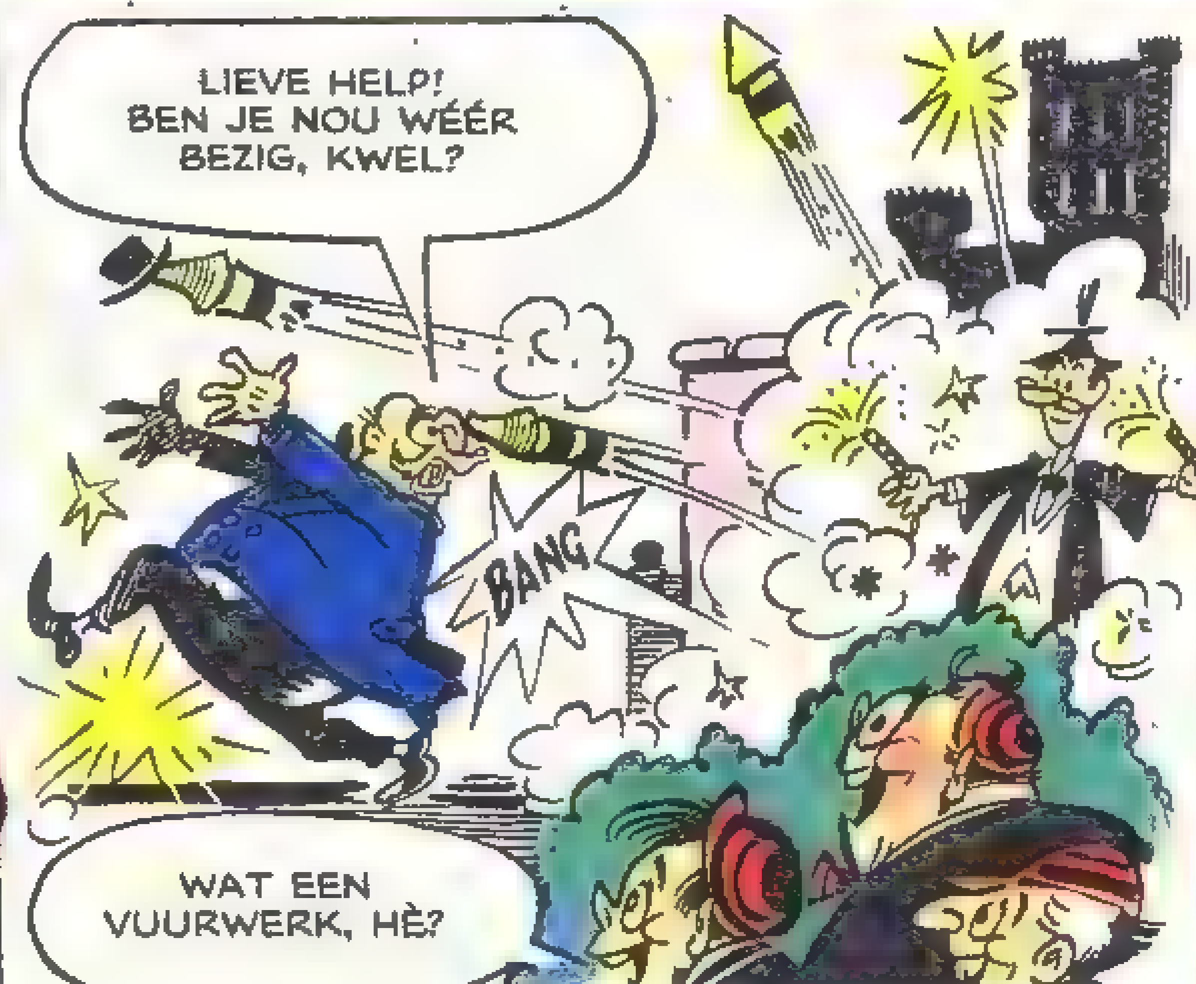

HET IS EEN FOPSIGAAR! DIE VERHOGING GAAT NIET DOOR!

HEB HET HART NIET OM NOG EENS ZO IETS UIT TE HALEN!
MAAR...
KWEL

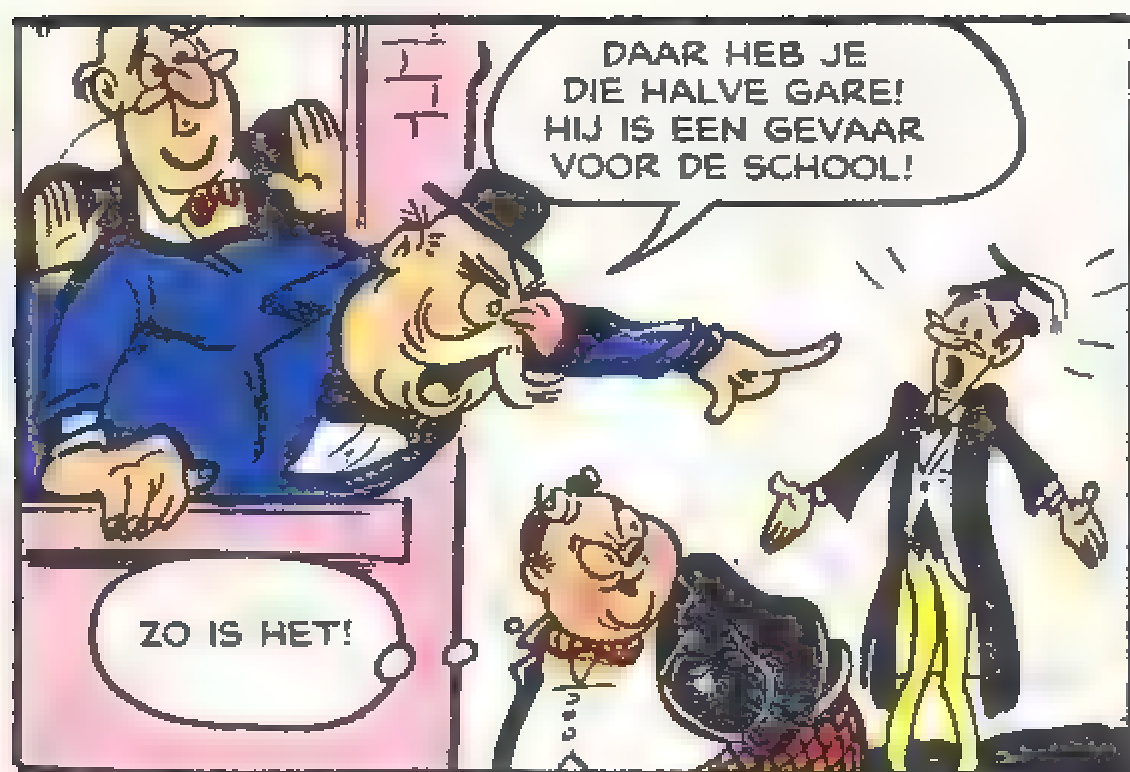

DIE POP LIJKT SPREKEND, VINDEN JULLIE OOK NIET?
KWEL

HELP! WAT GEBEURT ER?
TE
HEBBEN

IK WIL WETEN WIE ME DAT GELEVERD HEEFT!
WEG, JONGENS! DAAR HEB JE STERREBALK!

LIEVE HELP! BEN JE NOU WÉÉR BEZIG, KWEL?
BANG
WAT EEN VUURWERK, HÈ?

KWEL IS NIET GOED BIJ ZIJN HOOFD! DAAR MOET IK WERK VAN MAKEN!
HA, HA!

DAAR HEB JE DIE HALVE GARE! HIJ IS EEN GEVAAR VOOR DE SCHOOL!
ZO IS HET!

AH, DAAR IS HET NIEUWE ZEIL VOOR MIJN KAMER! IK ZAL DIE MAN EVEN HELPEN!
WACHT EENS, IK KRIJG OPEENS EEN IDEE!
ZEIL

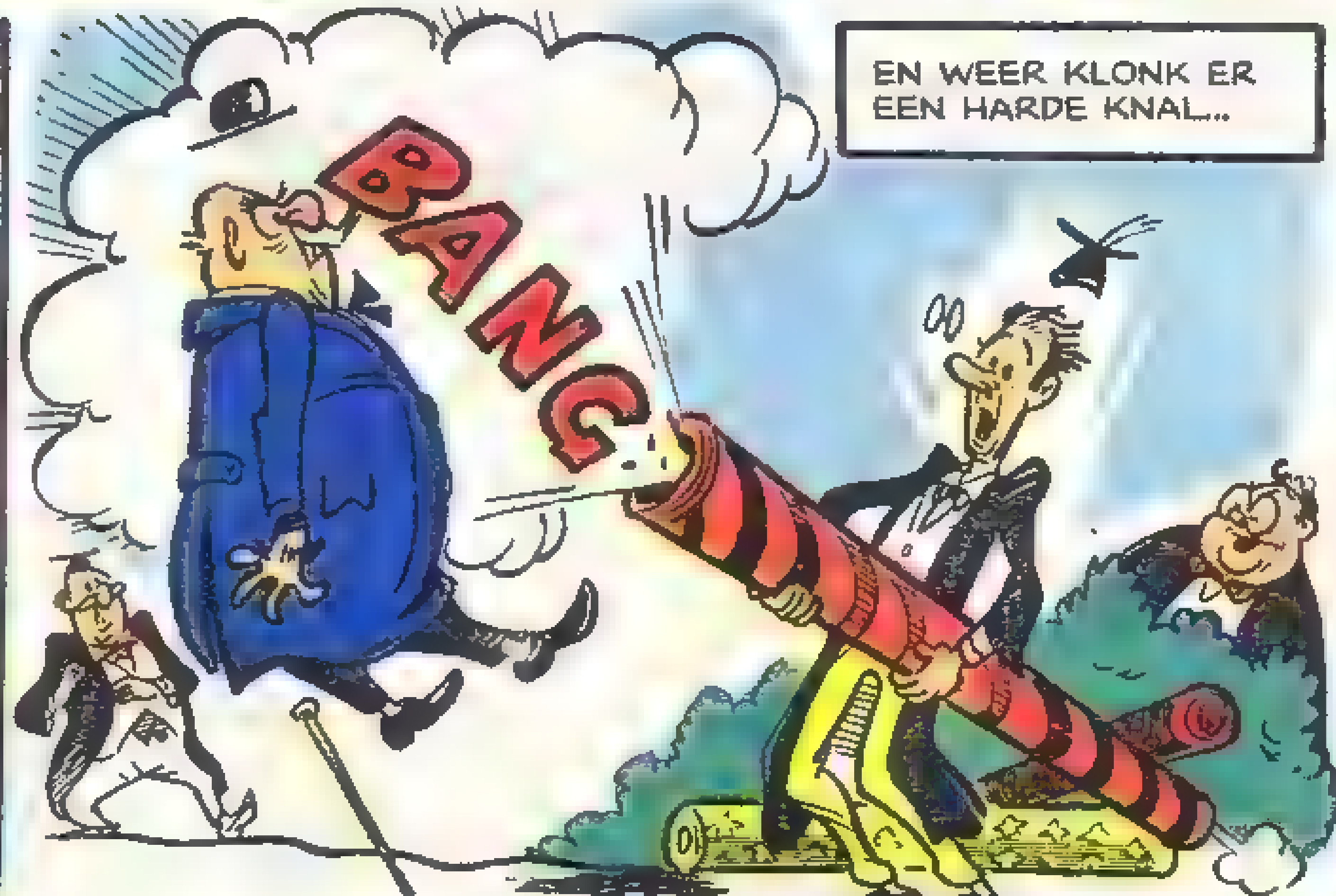

IK BEN BANG DAT MENEER KWEL DE HELE SCHOOL WIL OPBLAZEN, MENEER! GAAT U MAAR EENS BUITEN KIJKEN!

KIJK EENS WAT HIJ DAAR HEEFT! IK VIND HET MAAR ENG, HOOR!
ALLE MENSEN, IS DIE MAN NOU HELEMAAL...

ZO, MENEER KWEL! OMDAT IK U GEEN OPSLAG WIL GEVEN, GAAT U DE SCHOOL MAAR OPBLAZEN, HÈ?
MAAR... DIT IS... DIT ZIJN...

HET ZIET ER ANDERS NOGAL VERDACHT UIT EN IK RUIK KRUIT!

KIJKT U MAAR, ER IS NIETS AAN DE HAND!
ZO, NU EVEN EEN VLAMMETJE ERBIJ!

EN WEER KLONK ER EEN HARDE KNAL...
BANG

NU IS HET GENOEG GEWEEST! U BENT ONTSLAGEN!

HIER MET DIE KLEREN! U BENT NIET GESCHIKT OM ONDERWIJS TE GEVEN!
ZO, NU HEEFT IE ZIJN VERDIENDE LOON! HA, HA!

ALS JE WILT KUN JE HIER BLIJVEN ALS MANUSJE VAN ALLES!
HEB JE HET NIET EEN BEETJE AL TE BONT GEMAAKT, BILLIE?

DAT DIT MÍJ NU MOEST OVERKOMEN! SNIK! SNIK! SNIK!
SNIK!

ARME MENEER KWEL! EIGENLIJK IS HIJ TOCH EEN BESTE MAN!
BRENG DEZE TAS NAAR DE BANK, KWEL, EN KOM VLUG TERUG!
JA, MENEER.
GELD

IK GA VRAGEN OF IK MEE MAG. MISSCHIEN VINDT IE DAT LEUK!
BEUKEN-BOS

KOM HIER, VRIEND, EN GEEF ONS DAT TASJE MAAR!
NEE, NEE!
GELD

DIE KNUL ZIT STEVIG VASTGEBONDEN! EN NU AAN HET TELLEN!
LIEVE HELP! DAT ZIET ER NIET BEST UIT!

GELUKKIG DAT IK DIT RAKETJE BIJ ME HEB! NU KAN IK OM HULP VRAGEN!

WACHT EVEN, DIKKE! DAT GAAT ZO MAAR NIET!
HELP! LAAT ME LOS!

ZO, KNUL, HIER ZIT JE LEKKER RUSTIG! DIT HUTJE STAAT MIDDEN IN HET BOS EN JE SCHOOLKAMERADEN KUNNEN JE NIET HOREN!

INTUSSEN OP SCHOOL...
WAAR ZOU KWEL TOCH BLIJVEN? ER ZAL ONDERWEG TOCH NIETS GEBEURD ZIJN?

LIEVE HELP, DAT IS BILLIES SCHRIFT! HIJ HEEFT HET OVER EEN OVERVAL!

EVEN LATER TROK EEN GROEP SPEURDERS EROP UIT...
HET BEUKENBOS IS ERG GROOT! HOE VINDEN WE DE BANDIETEN NU?
DAT LUKT NOOIT!

HET IS HIER FRIS! STOOK DE KACHEL EENS OP!
IK ZAL WAT ROTJES IN DE KOLENKIT GOOIEN!

HET WORDT ZO WEL WARMER!

DE DIEVEN WAREN GEBONDEN EN HET GELD WAS TERUG...

Vragen staat vrij

Reuzenslangen

Onze lezer J. F. Verbist in Amsterdam vraagt een paar gegevens over boa-constrictors en pythons, dus over de zogenaamde reuzenslangen. Nu moeten we hierbij goed voor ogen houden dat de reuzenslangen verdeeld worden in twee families: de familie van de boa's en die van de pythons.

Eerst iets over de familie van de boa's. Deze bestaat uit ongeveer twaalf soorten en de bekendste soort hiervan is de boa-constrictor. Boa's komen alleen voor in de Nieuwe Wereld, dit in tegenstelling tot de pythons, die alleen in Afrika en Azië te vinden zijn. Boa's brengen levende jongen ter wereld en ook hierin verschillen zij van de pythons, want de laatste leggen eieren, die meestal door het moederdier worden uitgebroed. De boa's hebben evenals de pythons een zeer opvallende kleur en tekening, en de huid iriseert (dat is: neemt kleuren van de regenboog aan) na vervelling.

De boa-constrictor (eigenlijke Latijnse naam: constrictor constrictor) komt voor in tropisch Amerika. Men vindt deze slang van de kusten van Mexico tot Paraguay en noordelijk Argentinië. De lengte varieert van twee meter tot twee meter vijfenzeventig. De grootste die men eens heeft gevonden, was bijna vier meter lang. Deze boa-constrictor is zeker niet de langste slang van de boafamilie en hieronder zullen we zien, dat pythons veel langer kunnen worden.

Er zijn in het geheel zeven soorten pythons.

1. De koningspython (python regius) — komt voor in West-Afrika (van Nigeria tot Liberia). Wordt ongeveer anderhalve meter lang.
2. De hiëroglyfenslang (python sebae) — komt voor in Afrika ten zuiden van de Sahara. Kan meer dan zes meter lang worden.
3. De Angolapython (python anchietae) — te vinden in Angola, West-Afrika.
4. De tijgerpython (python molurus) — komt voor in Voor-Indië, Ceylon en de Indische archipel. Lengte drie tot vier meter.
5. De kortstaartpython (python curtus) — komt voor op Malakka, Sumatra, Borneo. Maximumlengte twee meter vijfenzeventig.
6. De netslang (python reticulatus) — in Zuid-Birma, Zuidoost-Azië, op de Filippijnen en de Indische archipel. Dit is de grootste soort onder de pythons. Grootste lengte: acht meter vijftig. Hoogste leeftijd: eenentwintig jaar.
7. De Timorpython (python timorensis) — op Flores en Timor. Niet langer dan drie meter. Zeldzaamste der pythons.

Om nog een misverstand uit de weg te ruimen: boa's en pythons zijn *niet* giftig. Het zijn vleeseters en zij slikken hun prooi in zijn geheel in. De prooi wordt bij de meeste van deze slangen door omknelling gedood.

door Dorothy Clewes

3

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor, die een tocht door Engeland heeft gemaakt. Hij gaat terug via Dover-Calais en bij de boot in Dover zien de jongens een grote, groene auto achter zich, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. In Frankrijk aangekomen horen ze dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is.*

Jongens, kalm een beetje," vermaande meneer Brant, ,,je maakt me aan het schrikken."

,,De Rondella!" gilde Tom. ,,De groene Rondella! Hij stond daar aan de kant van de weg!"

,,Onzin," zei meneer Brant. ,,Er zijn meer Rondella's op de wereld."

,,Het is onze Rondella," hield Tom koppig vol. ,,Zilver en groen. Ik weet het zeker."

,,Stel je niet aan," snauwde John. ,,Dacht je soms dat zulke kerels met zo'n auto langs achterweggetjes rijden. Ja, ze zijn gek!"

Maar ze konden het Tom niet uit het hoofd praten. Het was *zijn* Rondella, die hij gezien had.

Het geharrewar begon meneer Brant te vervelen. ,,Wil ik je eens wat zeggen, beste kerel," zei hij, ,,het kan me geen sikkepit schelen of het jouw Rondella is of een andere, maar je zou me wel een groot plezier doen, als je voor die achterruit vandaan ging. Dan kan ik tenminste weer zien wat er achter me aan komt!"

Tom trok zijn hoofd terug en ging op de achterbank zitten.

Meneer Brant keek met gefronste wenkbrauwen in het achteruitkijkspiegeltje. Zijn mond zakte open. Hij kon zijn ogen nauwelijks geloven. De groene wagen haalde hem pijlsnel in en was al voorbij, voor hij de kans had gehad naar de man aan het stuur te kijken.

Een groene Rondella! Dé Rondella. Hij had het zelf gezien. En het was ook een Amerikaans nummerbord. Tom zocht het nummer op, dat hij te Dover in zijn boekje had opgeschreven. Hij zat luidkeels zijn triomf uit te schreeuwen. ,,Zie je wel dat ik gelijk heb gehad!"

,,Rare lui," vond professor Brant, ,,als ze op die manier in Spanje en Italië denken te komen. . . Maar. . .!" Hij kon geen woord meer uitbrengen van verbazing.

,,Daar staan ze alwéér!" riep John.

,,Bandenpech zeker," meende meneer Brant. Terwijl hij dit zei, zag hij de bestuurder van de Rondella uit de wagen stappen. En nu stond hij midden op de weg, met uitgestrekte armen. Het was de grote man van de boot. De man die er uit zag als een bokser.

Meneer Brant nam de voet van het gaspedaal en remde. Vlak achter de Rondella bracht hij de auto tot stilstand. ,,Bokser" — dit was de bijnaam die John hem intussen gegeven had — kwam naar meneer Brant toe. Hij leunde op het autootje, dat onder zijn gewicht bijna omsloeg.

,,Het spijt mij," begon hij, ,,dat ik u moet lastig vallen. . ." Dan viel hij opeens zichzelf in de rede: ,,Nee maar, dat is ook toevallig!" Hij keek naar Tom. ,,Is

dat niet mijn jonge vriend van gisteren op de boot?"

„Hebt u stukken?" vroeg professor Brant een beetje koeltjes.

De man knikte. „Stukken... ja," zei hij, „zeg dat wel. De hele weg al hebben we met pech te kampen."

Meneer Brant verliet de wagen en ging met Bokser naar de Rondella toe.

Tom en John volgden hem. De autokap stond open en de andere man — John doopte hem in stilte „Snuffel" — stond met een ernstig gezicht diep voorover gebogen naar de motor te kijken. Toen meneer Brant en de jongens naderden richtte hij zich op en keek even verbaasd als zijn makker daarstraks gedaan had. Zo leek het tenminste.

„Kan de sproeier niet verstopt zijn?"

„Alles pas nagekeken."

„U treft het niet met mij," zei Brant. „Alles wat onder de kap van een auto zit is voor mij een geheim."

Snuffel deed een stap achteruit en keek naar beide kanten de weg af. „Een beroerde geschiedenis," mompelde hij, „geen menselijk wezen in de buurt en een telefoon is hier natuurlijk nergens te vinden."

Meneer Brant stelde hem gerust. „De boel staat er niet zo hopeloos voor als u denkt," zei hij. „Péronne is hier niet ver meer vandaan. We kunnen een garagehouder bellen."

„En de telefoon?" vroeg Bokser op felle toon. „Waar denkt u die vandaan te halen?"

„Doodeenvoudig," zei meneer Brant. „Nog geen minuut geleden kwamen we langs een boerderij. Dat is een paar minuten lopen. Er stond een bord met een rood kruis en er stond ook een telefoon op geschilderd. Dus..."

Bokser en Snuffel keken eerst naar elkaar en vervolgens naar meneer Brant.

„De moeilijkheid," zei Snuffel, „is deze: we kennen maar een heel klein beetje Frans. En om dit uit te leggen..."

Professor Brant maakte een geruststellend gebaar. „Ik zal wel even voor u opbellen. Met alle genoegen."

„Maar dat kunnen we toch niet van u verlangen," begon Snuffel huichelachtig.

„Kom, kom, ik doe het met alle plezier. Een paar honderd meter tippelen zal me goed doen. Ik heb maar een klein wagentje en dan ben je blij als je even kunt gaan lopen."

„Ik ga mee," stelde John voor. Hij vond het wel leuk een Frans huis eens van binnen te zien en meneer Brant met de mensen te horen praten.

Het zou hem in ieder geval helpen iets meer van de Franse taal te leren.

„Ik blijf hier wachten," zei Tom. Hij was niet van de Rondella weg te slepen. Een mooiere kans om zo'n wagen van binnen en van buiten te zien kreeg hij nooit meer, vond hij.

Meneer Brant en John waren nog geen tien meter weg of Tom klom al in de wagen. John, die nog even omkeek, zag nog juist een been van Tom in de Rondella verdwijnen.

Het telefoneren ging gesmeerd. In de boerderij woonde een ganzenfokker, die meneer Brant en Tom hartelijk ontving. Hij vertelde hun welke garage de beste was en toen meneer Brant geen glas wijn van hem wilde aannemen, omdat hij nooit een druppel dronk als hij achter het stuur zat, stopte de boerin John een grote boterkoek onder de arm met de boodschap, dat hij die op haar gezondheid moest opeten.

„Binnen twintig minuten zullen ze er zijn," zei meneer Brant, toen hij met John weer buiten was gekomen. „Ze zeggen dat het met een Rondella nooit iets heel ergs kan zijn. Vermoedelijk ergens een draadje los..."

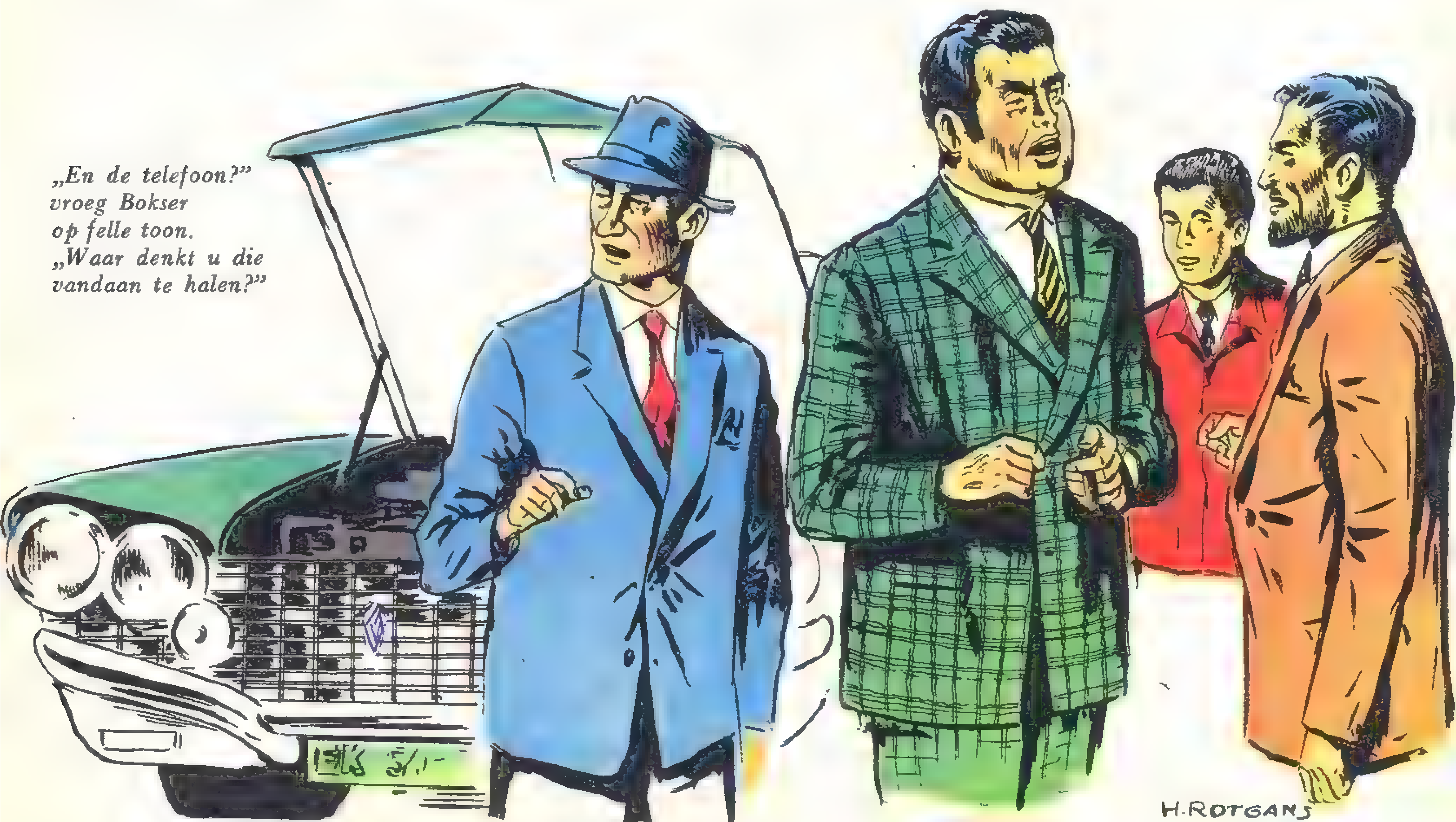
John bleef plotseling staan en keek in de verte. „Hij is wég!" riep hij uit. „Alleen onze eigen auto staat er nog. Daar moet je toch wel heel erg onbeschoft voor zijn... om zonder iets te zeggen zó maar weg te rijden, als een ander al die moeite voor je doet!"

„Heel erg netjes vind ik het ook niet," zei meneer Brant. „Ik zei toch al: hoe groter de wagen, hoe slechter de manieren. Ze hebben de fout gevonden en zijn toen maar doorgereden!"

Meneer Brant stond even stil. „Vervelende geschiedenis eigenlijk. Ik moest die garagehouder even waarschuwen, anders komt hij hier voor niets."

Het tweetal was nu ongeveer even ver van de auto verwijderd als van de boerderij.

„We kunnen beter meteen naar Péronne rijden," stelde John voor. „We komen de garagehouder natuurlijk tegen."

„En de telefoon?" vroeg Bokser op felle toon. „Waar denkt u die vandaan te halen?"

was aan de kant van de weg gaan zitten en kauwde zenuwachtig op een grashalmpje.

John verbrak de stilte.

„Zij zijn een eindje met hem gaan rijden," zei hij, „en hebben wéér iets aan de motor gekregen."

Maar John geloofde niet meer aan zijn eigen woorden.

Meneer Brant bleef zwijgen. Plotseling sprong hij op. „Stap in!" beval hij kortaf en hij reed al, voordat John het portier dicht had getrokken.

Angstig keek John achterom.

John bleef plotseling staan en keek in de verte. „Hij is wég!" riep hij uit. „Alleen onze eigen auto staat er nog!"

„Inderdaad," zei professor Brant, „we zullen hem aan de takelwagen herkennen."

„Bovendien," zei John, „hebben die kerels bij Tom misschien wel een boodschap achtergelaten."

John vond het een beetje vreemd dat Tom nergens te zien was. Maar misschien was hij in de auto gekropen om nieuwe aantekeningen over de Rondella te maken voor hij ze vergeten was.

Meneer Brant was het eerst bij de auto. John hoorde hem razen en tieren. Hij dacht dat de professor zo over de kerels van de Rondella tekeerging. Maar nee, het ging over Tom! Geprikkeld zei hij: „Vooruit, geen onzin! Ik heb nu geen zin en geen tijd om verstoppertje te spelen! Waar zit je?!"

Hij richtte zich tot John.

„Dit moet zeker grappig heten. Ik wil opschieten. Ik wil vandaag nog in Reims zijn."

„Hij kan toch niet ver weg zijn," zei John, die over de rand van de greppel was gaan kijken. „Er is hier nergens een plek waar hij zich verstoppen kan." De bossen lagen ver weg tegen de heuvel. Opeens kwam John op een idee. „Ik weet het! Tom heeft natuurlijk gevraagd of ze een eindje met hem gingen rijden in die grote wagen."

Meneer Brant haalde de schouders op. „Mogelijk. Maar ik zie niet in hoe ze met die kanjer van een slee op deze weg kunnen keren."

Ze wachtten. Meneer Brant foeterde. Maar langzamerhand werd hij stil. Het was een beklemmende stilte. De geleerde

Stel je voor dat Tom zich tóch nog ergens verstopt had. En dan tot de ontdekking zou komen, dat ze verdwenen waren! Wat dán?!

„Wij," zei professor Brant, „wij kunnen niets doen. Niets." Hij trapte het gaspedaal in, steeds dieper. De wagen raasde over de weg. De bomen flitsten voorbij.

„Daar," wees John. „Telefoon!"

Meneer Brant minderde snelheid.

„Gaat u de garage opbellen?" vroeg John.

De auto stond stil. Meneer Brant trok de handrem aan.

„Garage opbellen?" beet hij John toe. „Ik bel iets anders op... Politie!!"

HOOFDSTUK V

De politie heeft een spoor

De professor gooide met een ruk het portier open. Hij sprong uit de wagen en vergat zelfs het portier achter zich dicht te doen. John deed werktuiglijk wat meneer Brant verzuimd had. Daarna liep hij met hem mee naar een boerderij, die achter een dichte haag van rododendronstruiken bijna verborgen lag. Als er geen bordje op de weg had gestaan met de aanduiding „telefoon", zou de professor er stellig voorbij zijn gereden.

Nu ploeterden hij en John door de dikke modder van het oprijpad. De zware regenval en de wielen van karren hadden duidelijke sporen achtergelaten. Soms zakten ze tot over de enkels in het slik. Beiden waren ze te ontdaan over de verdwijning van Tom om het te merken. Ze trokken zich zelfs niets aan van de grote hond, een Duitse herder, die hun luid blaffend tegemoet rende.

Toen de hond bemerkte dat al dat blaffen en grommen niets uithaalde, werd hij rustig. De baas bleek niet veel vriendelijker dan de hond te zijn. Het was een kort, dik mannetje met een rood gezicht, kleine geniepige oogjes en een opvallend grote mond. „Wat moeten jullie?" snauwde hij hun toe.

„Ik moet telefoneren," snauwde professor Brant terug en wilde meteen langs de boer heen de stal binnengaan. De boer greep hem bij zijn mouw.

„Jullie moeten niks," zei hij treiterend. „Wie zijn jullie?"

De achterdocht van de boer was niet helemaal misplaatst. Professor Brant zag er verschrikkelijk ontdaan uit en hij had net zo goed een misdadiger kunnen zijn, die op de vlucht was.

„Man," zei hij kortaf, „laat me door. Er is een jongen verdwenen."

De boer raakte er niet van onder de indruk.

„Wie zijn jullie?" herhaalde hij rustig.

Een zoon van de boer bracht echter gelukkig uitkomst. Het was een pientere knaap. „Hoort u dan niet, vader, dat het ernst is." Hij richtte zich tot professor Brant: „Kom mee, meneer." De jongen hield de deur open. „Hier is de telefoon," zei hij, „en daar het boek, als u een nummer moet zoeken." Daarna verliet hij de kamer en liet meneer Brant en John alleen. Aan de wand naast de telefoon hing een lijstje met de voornaamste telefoonnummers, ook dat van de politie.

Vijf seconden later had hij verbinding met de politie van Saint-Quentin, de dichtst bij gelegen stad. Hakkelend van spanning en zenuwachtigheid vertelde professor Brant zijn verhaal: de vreemde mannen... een Rondella... autopech... jongen verdwenen... Engelse jongen... ja... Tom Hadley... Hij beantwoordde verscheidene vragen.

John probeerde te achterhalen, wat de politiebeambte aan het andere eind van de lijn zei, maar hij hoorde niets dan een luid geknetter. Toen legde meneer Brant met een smak de hoorn op de haak.

„Wat zeggen ze?" vroeg John.

„Ze zullen onmiddellijk een onderzoek instellen. Ook Interpol wordt verwittigd. En het bureau te Soissons. Ze zullen proberen de Rondella aan alle kanten in te sluiten."

„En wat doen wij dan?" vroeg John. Hij had een brok in de keel, want hij bemerkte, dat het ernst begon te worden. Tot nu toe had hij nog altijd aan de mogelijkheid van een grap gedacht of een vergissing...

Professor Brant veegde zich het voorhoofd af, waar dikke zweetdruppels op stonden.

„We moeten wachten, hebben ze gezegd. De politie acht het het waarschijnlijkst dat de kerels met de Rondella over Compiègne naar Parijs zullen rijden of anders over Soissons naar Dijon en verder naar het zuiden."

„En wat denken ze?" vroeg John. „Denken ze dat hier misdaad in het spel is?"

Professor Brant haalde de schouders op. „Ze vroegen of er een motief kon zijn om de jongen te ontvoeren. Maar er is geen motief. Er kan geen motief zijn. Of toch misschien... Jullie vader is politie-inspecteur. Er zijn in Londen mensen die hem niet kunnen uitstaan. Die zich misschien willen wreken..."

John schudde het hoofd. „Daar geloof ik niets van," zei hij. „Dan hadden ze Tom of mij al eerder in Londen te pakken genomen. Misschien hebben ze..."

Plotseling rinkelde de telefoon weer. De zoon van de boer deed de deur op een kier open. Heel even keek hij of alles in orde was, knipoogde en deed de deur weer dicht.

Meneer Brant luisterde trappelend van de zenuwen naar het verhaal van de politie. Plotseling verbleekte hij.

„Nieuws?" waagde John te vragen.

Meneer Brant knikte en gaf hem een teken te zwijgen. Daarna luisterde hij naar de krakende stem van de politieman.

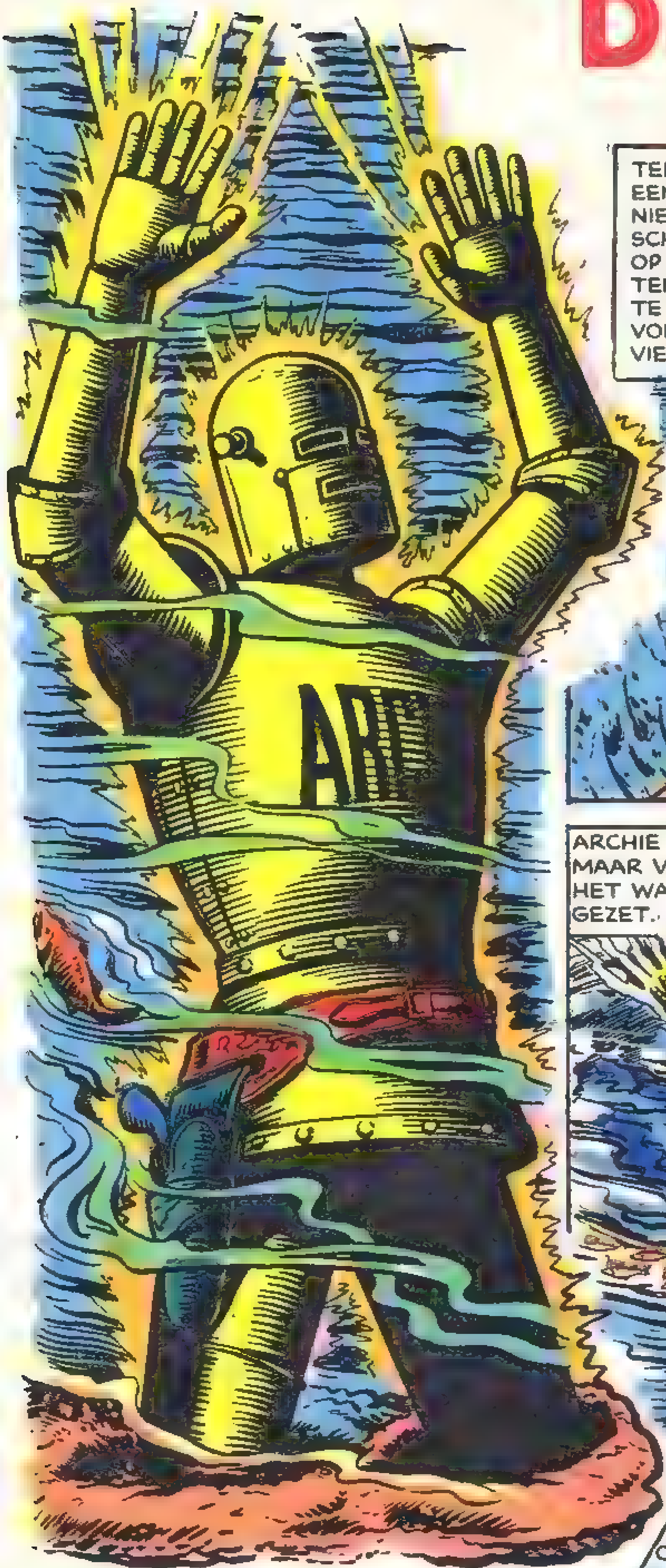
„Alle maatregelen zijn genomen. We hebben een spoor. Even voor Ham is de weg opgebroken. Daar heeft een Rondella voor het stoplicht gestaan. De politie te Ham is gewaarschuwd." Er was even een korte onderbreking. Toen zei de politieman aan het andere eind van de lijn: „Daar is de telex. Wacht u even..."

Wordt vervolgd

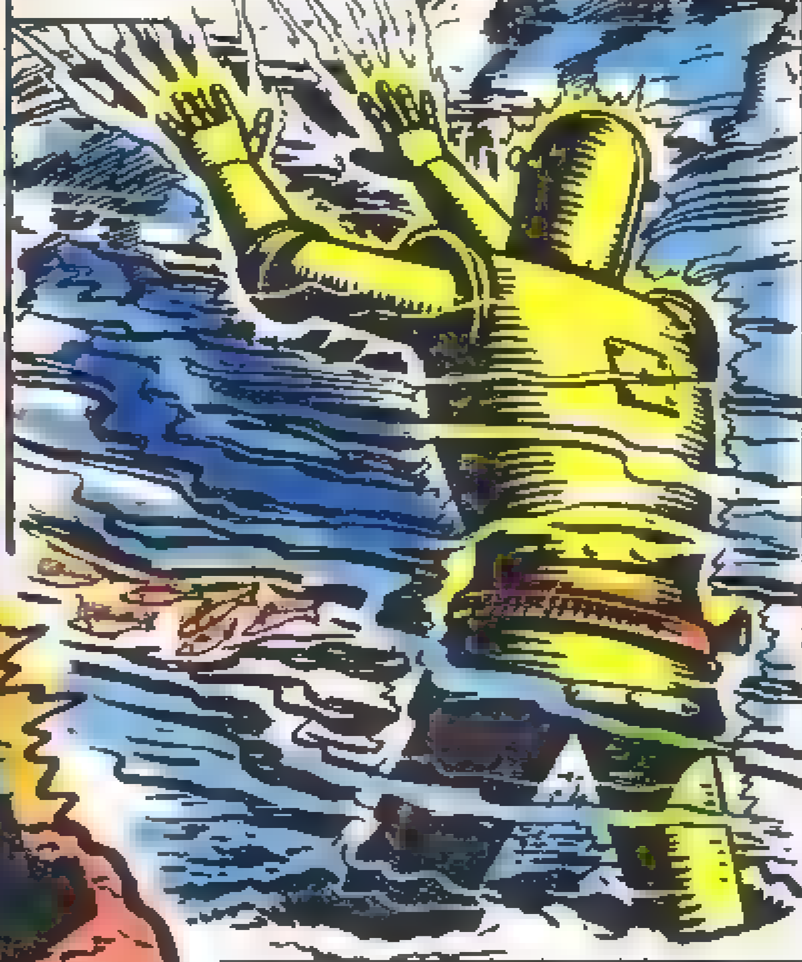

„Wat moeten jullie?" snauwde hij hun toe.

De man van staal

TOEN DE RUITERS NAAR LAS PIEDRAS TERUGKEERDEN, HAD KEN EEN AANTAL GEWEREN EN TEUGELS VERZAMELD.

MAAK VAN DIE TEUGELS EEN STEVIGE LIJN, KEN. WE MOETEN ER ARCHIE MEE UIT HET WATER TREKKEN!

GOED!

TED MAAKTE DE LIJN AAN EEN BOOM VAST EN ZWOM NAAR ARCHIE.

NOG EEN BEETJE NAAR RECHTS. JA, DAAR MOET ARCHIE ONGEVEER ZIJN.

IK HOOP DAT HET LUKT!

TED HAALDE DIEP ADEM EN DOOK NAAR DE DIEPTE.

NU MOET IK DE LIJN AAN HEM VASTMAKEN

ARCHIE GREEP DE LIJN BEET EN BEGON TE TREKKEN.

KALM AAN! ALS DE LIJN BREEKT, ZIJN WE VERLOREN!

DE LIJN HIELD HET EN LANGZAAM KWAM ARCHIE LOS.

HET IS GELUKT! ARCHIE TREKT ZICHZELF NAAR DE KANT!

TOE MAAR, ARCHIE, NOG EVEN!

ARCHIE WAS WEER IN VEILIGHEID, MAAR DE TRAPAUTO STOND NOG OP DE ANDERE OEVER.

WE KUNNEN NIETS BEGINNEN ZONDER DE AUTO. HOE KRIJGEN WE HEM AAN DEZE KANT?

WE ZULLEN NAAR DE OVERKANT ZWEMMEN EN ER DE LIJN AAN BEVESTIGEN. DE REST KAN ARCHIE DOEN.

ALS DE LIJN MAAR LANG GENOEG IS VOOR DIE AFSTAND!

TED EN KEN ZWOMMEN DE RIVIER OVER

ALS DE LIJN HET HOUDT, IS DE ZAAK BINNEN KORTE TIJD VOOR ELKAAR.

TED EN KEN DUWDEN DE AUTO NAAR DE OEVER.

DENK JE DAT ARCHIE HET ZAL KLAARSPELEN?

JA, ALS WE DE AUTO EERST MAAR OP DE OEVER HEBBEN.

VANACHTER DE ROTSEN KEEK SHERIFF HANSON TOE.

NET WAT IK DACHT: DIE IJZEREN KEREL LEEFT NOG! IK ZAL PROBEREN ZIJN TWEE HELPERS ONSCHADELIJK TE MAKEN!

Sef Muris

De overval

Het stadje Lester City bood na het middaguur een rustige aanblik zoals vele stadjes in het Verre Westen. Slechts een paar mensen bevonden zich in de brede hoofdstraat. Voor de cafés en winkels stonden enkele paarden verveeld met hun hoeven op de grond te slaan. Een eenzame hond liep de straat op en neer.

Plotseling echter werd de stilte verbroken door het ratelend geluid van een naderende postkoets. De koetsier en zijn helper schreeuwden en maakten opgewonden gebaren met hun armen. De aankomst van de postkoets was altijd een gebeurtenis, die de eentonigheid van het dagelijks leven in Lester City verbrak. Maar nu betekende het een sensatie voor de burgers van het stadje.

Toen de koets midden in de hoofdstraat tot stilstand gekomen was, riep de koetsier: „Twee gemaskerde bandieten hebben ons in de bergen aangehouden. Ze hebben mijn passagiers van hun bezittingen beroofd. Toen de paarden stapvoets tegen een helling op gingen, sprongen er opeens twee kerels met hun revolver in de aanslag te voorschijn en terwijl de een ons in bedwang hield, beroofde de ander de passagiers."

Er was een troepje nieuwsgierige mensen om de koets heen komen staan. Ze praatten opgewonden met elkaar en een paar mannen die in het bezit waren van een paard, wilden direct op pad gaan om de daders op te sporen. Iedereen had medelijden met de vijf passagiers, drie mannen en twee vrouwen, die al hun geld en sieraden kwijt waren.

Even later maakte het publiek ruimte voor een forse man van middelbare leeftijd, op wiens vest een glanzende ster prijkte. Het was sheriff Bold, de verdediger van recht en orde in Lester City. Sheriff Bold verzocht de mensen die de overval hadden meegemaakt, hem te volgen naar zijn kantoor. Daar wilde hij hen rustig ondervragen over het gebeurde.

„Kunnen we niet direct de daders achtervolgen?" riepen een paar mannen. „Iedere minuut is kostbaar."

„Laat tien man zich klaarmaken voor de achtervolging. Mijn assistent Dickson heeft de leiding. Ik ga deze mensen ondervragen," zei Bold.

Het kantoor van de sheriff was vlakbij. Toen Bold de reizigers ondervraagd had, bleek dat de twee bandieten van iets meer dan middelmatige lengte waren geweest, dat ze een blauw hemd en een zwart vest gedragen hadden. Over de kleur van de broeken liepen de meningen uiteen en aan hun hoeden was ook niets opvallends te zien geweest. De kleding van de bandieten was gelijk aan die van tientallen anderen in Lester City en omgeving. Bold werd er niet veel wijzer door. De rovers hadden weinig gezegd en niemand had hun stem herkend. De sheriff noteerde de namen van de slachtoffers en de bezittingen die waren geroofd. Het ergst was een oude veeboer getroffen, aan wie bijna tienduizend dollar was ontstolen. Deze veeboer, Bill Cullum geheten, was ongeveer zestig jaar oud. Hij had grijze haren en een snor en zag er mager en ziekelijk uit. Hij was kennelijk erg geschokt door de overval.

„Dames en heren," zei de sheriff, „ik ben van uw verklaringen helaas niet veel wijzer geworden. We hebben geen enkel aanknopingspunt. Misschien dat Dickson en zijn mannen geluk hebben en de bandieten weten op te sporen."

„Sheriff, ik hoop toch dat het u lukt de daders te vinden," zei Cullum met bevende stem. „Ik ben een boel geld kwijt."

„Ik zal mijn best doen, meneer Cullum," antwoordde Bold. „Blijft u nog even hier. De anderen kunnen gaan. Ik hoop u allen zo spoedig mogelijk te kunnen meedelen dat de bandieten zijn gearresteerd." De sheriff liet de mensen uit en bleef even in gedachten voor zich uit staren. „Mijn beste Cullum," zei hij daarna tegen de veeboer, „was er iemand die wist dat u met zoveel geld op zak met de postkoets hierheen zou reizen?"

„Ik had een koppel koeien verkocht in Denver en omdat ik ziekelijk ben, kan ik moeilijk meer paardrijden. Van hier tot mijn boerderij gaat nog net, maar verder is me niet mogelijk. De vijf cowboys die de kudde voor me gedreven hebben en de veehandelaar uit Denver wisten natuurlijk dat ik met zoveel geld naar huis zou terugkeren."

„Verder niemand? Denkt u eens goed na."

„Wacht eens even," zei Cullum peinzend, „ik ben samen met die veehandelaar naar Denver gereden, maar voor we vertrokken, hebben we hier nog enige tijd in een café gezeten."

„Wie waren er in dat café? Kunt u zich dat nog herinneren?" vroeg Bold.

„Laat eens kijken: een stuk of vier cowboys die ik niet kende, zaten te kaarten. Verder stonden aan het buffet de paardenhandelaar Lewis en winkelier Walters en dan nog een man die ik ook niet kende. Verdraaid," riep Cullum hierna uit, „die man kan best ons gesprek hebben afgeluisterd."

„Hebt u het dan over geld of over uw reis gehad?"

„De koop was bij mij thuis al gesloten, maar ik herinner me dat de veehandelaar tegen me zei: Jij zult straks een boel geld bij je hebben, als je uit Denver terugkomt."

„En leek die onbekende man op een van de kerels die de overval in de bergen hebben gepleegd? Ik bedoel wat betreft zijn kleding en postuur."

„Tja, dat is moeilijk te zeggen. Je ziet opeens een paar bandieten met een masker voor hun gezicht. Je schrikt en een ogenblik later wil je je verdedigen, maar je ziet in dat het doelloos is," zei Cullum met een wanhopig gebaar. „Wat zijn postuur betreft kan hij best een van die boeven geweest zijn, maar wat zijn kleren betreft, ja, daar heb ik niet zo op gelet."

„Dat kan ik me indenken," zei de sheriff. „De mannen hier zijn bijna allemaal hetzelfde gekleed en alleen iemand die geen revolver draagt, valt op."

„Ik zou die man wel herkennen als ik hem ergens zou zien," zei Cullum. „Maar zou hij iets met de overval te maken hebben? Het zou toevallig zijn!"

„Natuurlijk kan hij ook totaal onschuldig zijn," antwoordde Bold, „maar ik zoek een aanknopingspunt, dat mij op het spoor van de daders moet brengen. Meneer Cullum, u kunt mij helpen deze man op te sporen, als hij tenminste in de stad is."

„Moet ik hem gaan zoeken?" vroeg Cullum.

„Ja, u gaat de cafés af en mocht u hem ergens tegenkomen, kom mij dan zeggen waar hij zich bevindt. Maar denk erom: blijf kalm en verraad u niet door zenuwachtig te worden."

„U kunt op mij rekenen," zei Cullum, „maar ik ga eerst iets eten."

„Eet smakelijk, meneer Cullum," zei de sheriff, „en denk niet te veel aan het verlies dat u geleden hebt. Misschien komt alles binnenkort wel weer goed."

Na deze woorden aan het adres van de oude veeboer ging Bold ook iets eten. Een uur verstreek en de avond viel over Lester City. Op straat was het drukker geworden. Bold was weer teruggekeerd naar zijn kantoor en wachtte met spanning op de dingen die komen gingen. Dickson zou weldra terugkeren en waarschijnlijk zonder succes. Cullum had meer kans om de verdachte op het spoor te komen. Ongeveer drie kwartier later zag de sheriff Cullum uit een café komen. Hij kwam achter het onverlichte raam van zijn kantoor vandaan, opende de buitendeur op een kier en fluisterde tegen de veeboer: „Kom niet binnen, meneer Cullum. Ga naar het hotel verderop en bespreek daar een kamer."

Een misdadiger is onrustig en als die man Cullum heeft gezien, komt hij hem waarschijnlijk op straat na, dacht Bold en hij kreeg gelijk. Nauwelijks stond hij weer achter zijn raam of de deur van het café ging open en een man kwam naar buiten en keek Cullum na. Toen hij hem het hotel zag binnengaan, voelde hij zich blijkbaar opgelucht en liep rustig de straat uit. Bold verloor de man in het duister een ogenblik uit het oog. Hij zag hem weer toen hij in het licht van een ander café kwam en dit binnenging.

Sheriff Bold kende deze man maar al te goed. Hij heette Frank Robertson en was een berucht type in Lester City. Hij woonde samen met ene Jack Crawford, een man die in van alles en nog wat handelde en ook niet al te best bekend stond. Bold ging snel te werk. Hij liep naar het hotel en sprak met Cullum. Robertson was waarschijnlijk de man geweest die het gesprek van Cullum en de veehandelaar had afgeluisterd. De persoonsbeschrijving die Bold van de man gaf, klopte precies met de man die Cullum had gezien.

De sheriff was er nu van overtuigd dat Robertson de overval had gepleegd. Waarschijnlijk had hij de hulp gehad van Crawford. Hij had echter geen enkel bewijs. Hij zou huiszoeking moeten doen bij de twee verdachte personen, terwijl deze niet thuis waren.

De sheriff aarzelde niet lang en ging naar zijn kantoor. Hij nam een bos sleutels, enig gereedschap en een zaklantaarn en begaf zich op straat. Weldra stond hij voor de verlaten woning van Crawford, die aan de rand van Lester City lag. Het was voor Bold een koud kunstje om het lage gebouw, dat slechts uit drie vertrekken bestond, binnen te dringen. Het voorste vertrek diende tot keuken en erachter lagen twee kleine slaapkamers. In een daarvan stond een grote kleerkist, die direct Bolds belangstelling trok. Hij forceerde het slot en doorzocht haastig de kledingstukken. Tot zijn grote voldoening vond hij een enveloppe vol bankbiljetten, drie horloges en vier ringen. Er was een mooie damesring bij, die precies beantwoordde aan de beschrijving, die een van de dames uit de koets had gegeven. Nu was er geen twijfel meer mogelijk: Robertson en Crawford waren de daders van de overval in de bergen. Sheriff Bold liet alles op zijn plaats liggen en sloot de kist. Daarna begaf hij zich naar de hoofdstraat.

Voor zijn kantoor stond een groepje mensen om Dickson en zijn mannen heen, die moe en bezweet van hun paarden waren afgestegen. De gezichten van de ruiters drukten teleurstelling uit; hun tocht was tevergeefs geweest. De omstanders keken met een wrevelige uitdrukking op hun gezicht naar de sheriff, die in hun ogen doelloos door het stadje dwaalde, en er klonken minder vriendelijke woorden aan zijn adres. De man van de wet bleef echter onverstoord en riep Dickson, met wie hij op fluistertoon een gesprek voerde.

„Zeg, sheriff, we betalen je niet om maar wat op straat rond te lummelen," riep iemand brutaal.

De sheriff draaide zich om en vroeg rustig: „Wie had daar zo'n grote mond?"

Aller ogen richtten zich op een forse man, die uitdagend tussen de menigte stond. Het was de beruchte Crawford en zijn vriend Robertson stond naast hem.

„Je begint oud te worden, Bold," zei Crawford.

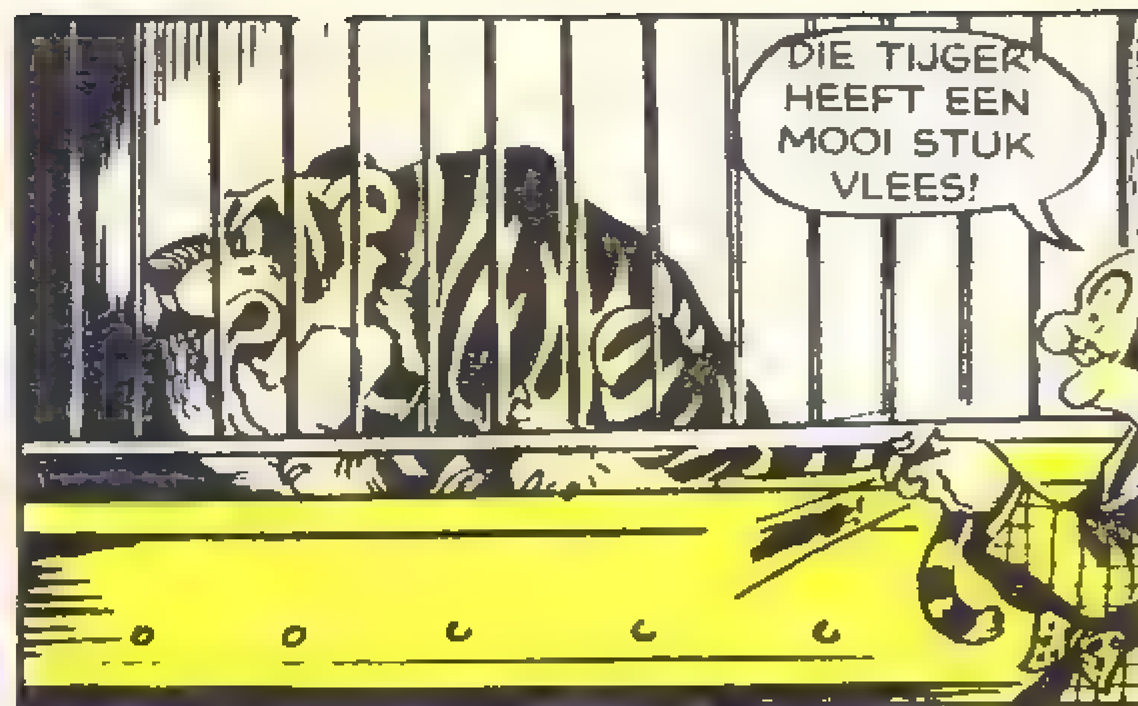
„Maar nog niet te oud om misdadigers te arresteren," zei Bold kalm. „En in dit geval heten die misdadigers Crawford en Robertson."

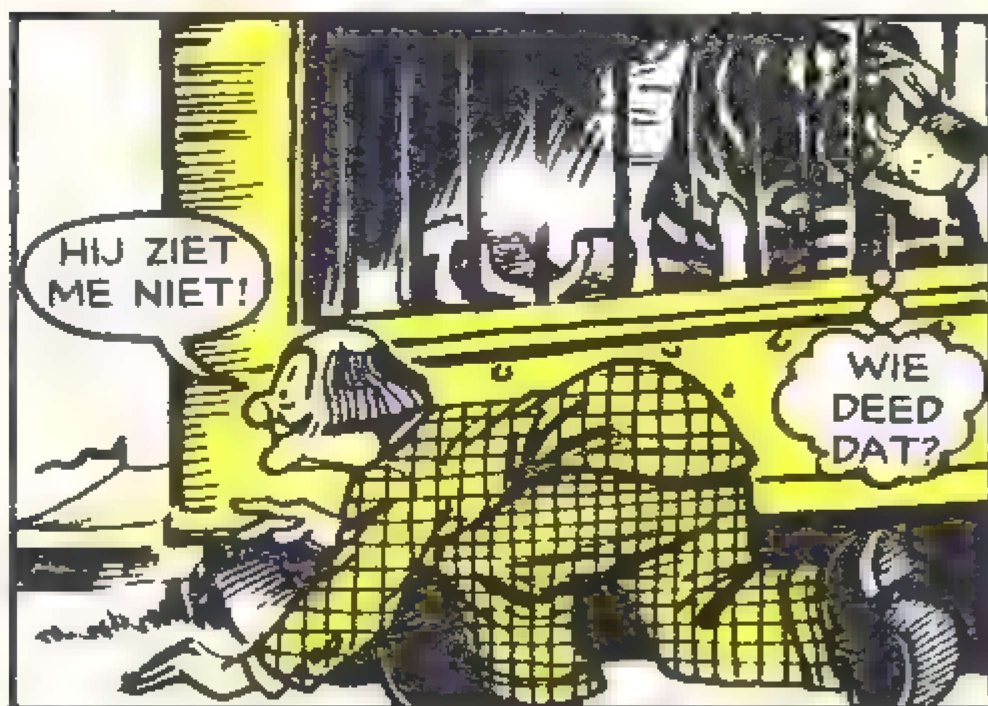
Er ging een kreet van verrassing door de menigte, terwijl de twee boeven één ogenblik als verslagen stonden. Toen gingen hun handen vliegensvlug naar hun revolver.

Maar verder kwamen ze niet, want bliksemsnel hadden Bold en Dickson hun revolver op de bandieten gericht. Langzaam gingen hun handen omhoog en de sheriff beet hun met harde stem toe: „Crawford en Robertson, in naam der wet arresteer ik jullie wegens de overval op de postkoets."

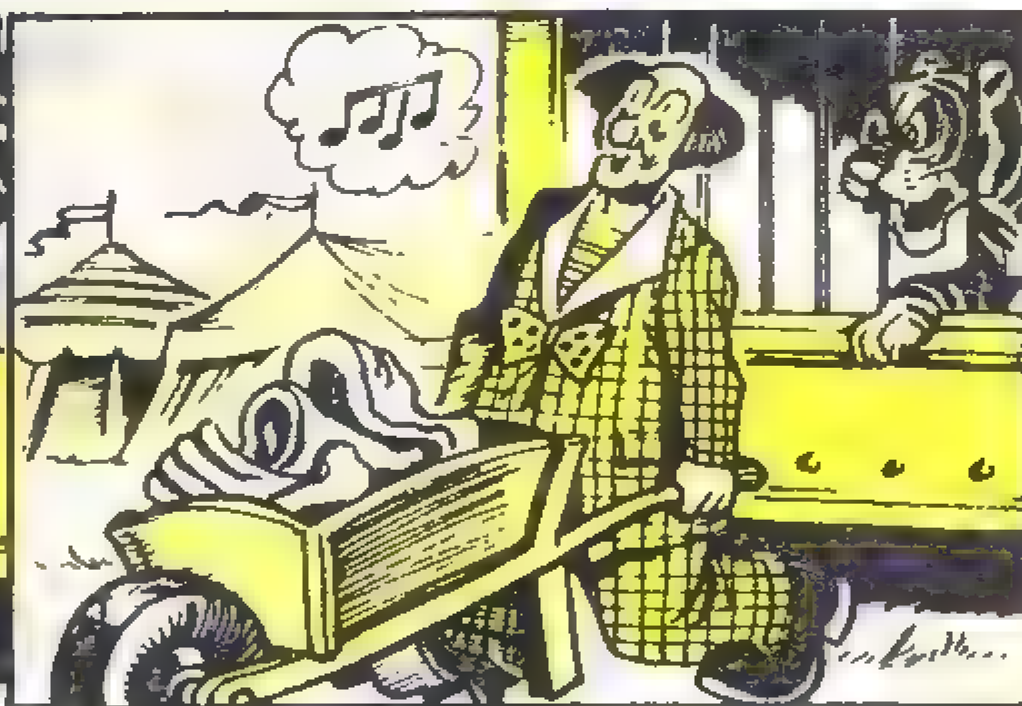

COCO
DE
CLOWN

IK GA DE LEEUW VOEDEREN.

DIE TIJGER HEEFT EEN MOOI STUK VLEES!

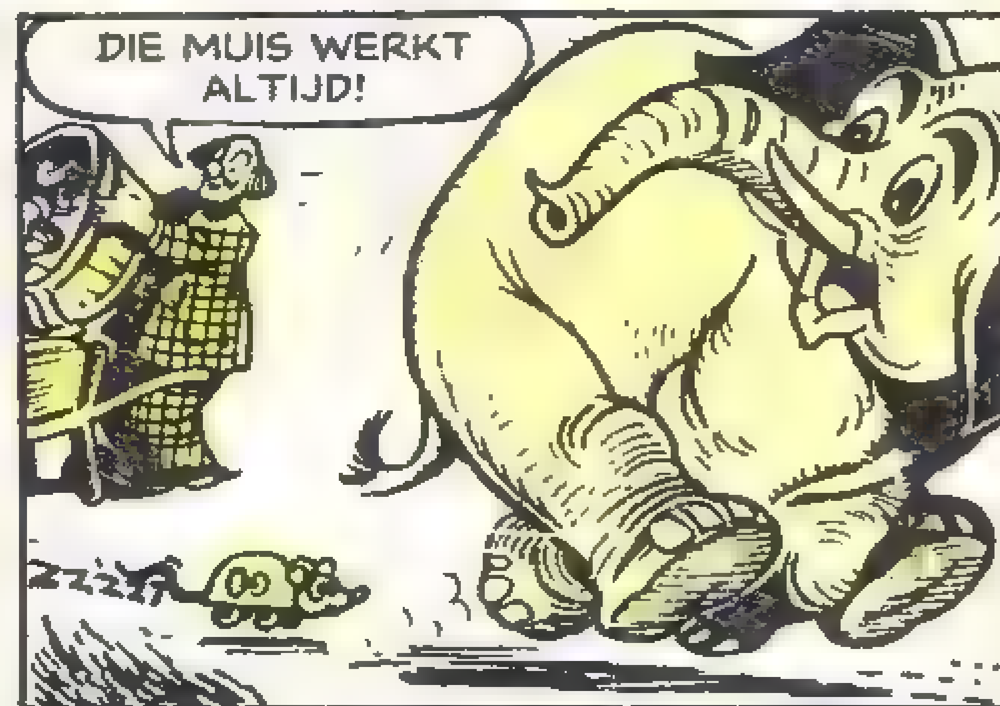

HIJ ZIET ME NIET!
WIE DEED DAT?

HIJ HEEFT NOG NIKS IN DE GATEN!

HOE KRIJG IK JUMBO DAAR NU WEG?

IDEE!
KRIK-KRAK

DIE MUIS WERKT ALTIJD!

IK RUIK KIP!

TJONGE, WAT HEB IK EEN TREK!

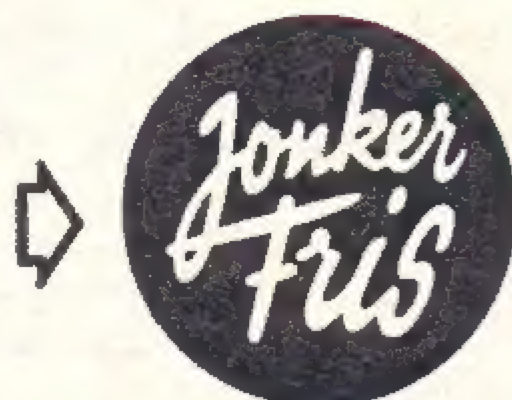

WAAR IS MIJN KIP?!

HIER HEEFT DE LEEUW WEL GENOEG AAN!

ASJEBLIEFT, EEN LEKKER KIPPETJE OM TE BEGINNEN!

LATER!
IK MOET HEM TE VRIEND HOUDEN, ZIE JE!

Dit zijn de hoofdpersonen uit het verhaal van Jonker Fris. Zou je willen weten, wat voor spannende avonturen Jonker Fris beleeft? Stuur dan per brief 3 van deze zegeltjes op naar Jonker Fris - Postbus 15 Heusden.
Knip ze uit de wikkel van Jonker Fris' conservenblikken of jampotten. Inplaats van 3 zegeltjes mag je ook 5 postzegels van 12 ct bijsluiten. Je ontvangt dan het rijk geillustreerde en kleurrijke boekje:

Jonker Fris en het gestolen smulboekje

Heb je het boekje, dan kun je desgewenst meedoen aan een leuke wedstrijd waarmee je mooie prijzen kunt winnen.

De hoofdprijs is f. 250,-
10 prijzen van f. 100,-
50 prijzen van f. 50,-
100 Jonker Fris pakketten van f 10,- per pakket

Maar dat is nog niet alles!

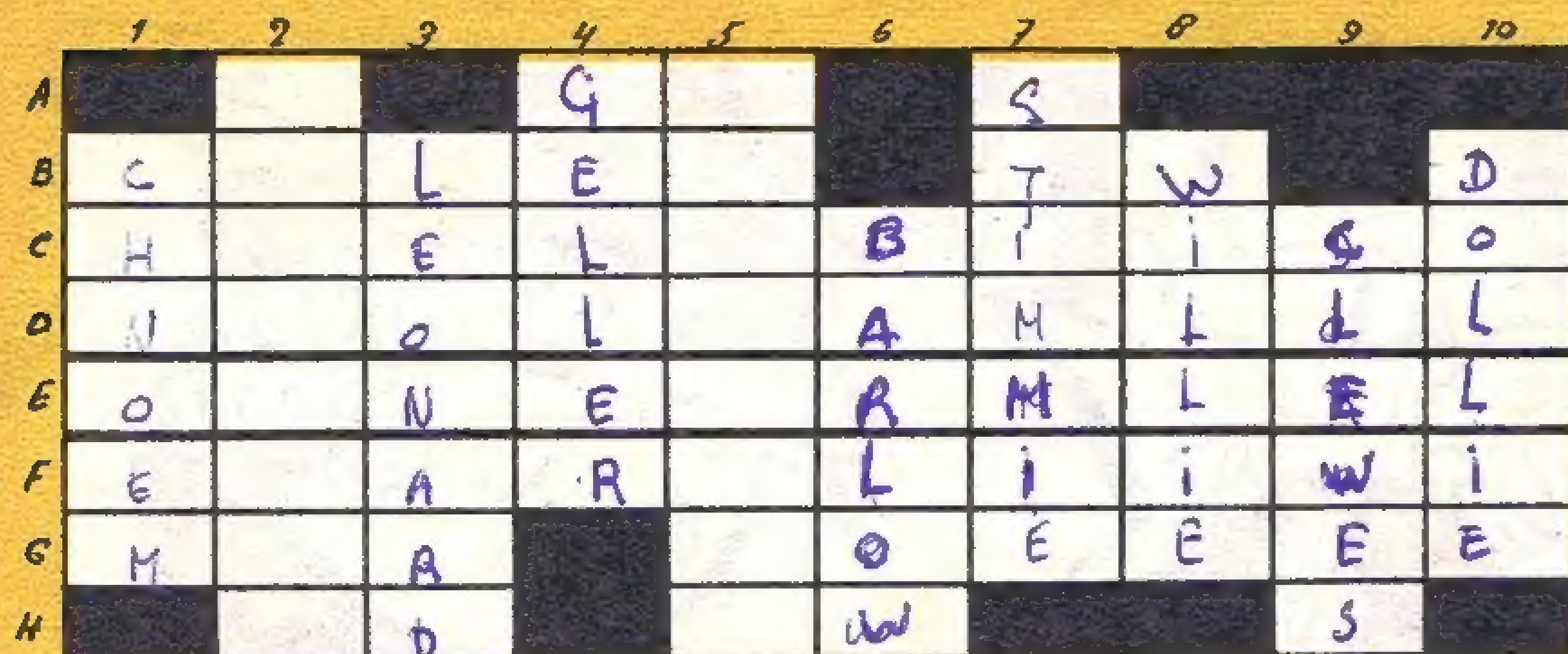
De prijswinnaars krijgen als EXTRA BELONING een leuke tocht naar het sprookjespark De Efteling op zaterdag 28 april. Vader óf moeder, grote broer óf zus mag je mee brengen. Daar worden jullie door Jonker Fris getracteerd op een rijke brabantse koffietafel en nog veel meer... Reiskosten voor twee personen worden vergoed.

Wees er vlug bij, anders zijn de boekjes weg en dat zou jammer zijn.

Stuur je brief met 3 zegeltjes (of 5 postzegels van 12 ct), met opgave van je naam en adres aan:

Jonker Fris - Postbus 15 - Heusden

Prijspuzzel nr. 17

Onze prijspuzzel lijkt deze keer veel op een kruiswoordraadsel, maar er is één verschil: de onderstaande omschrijvingen hebben nu eens niet betrekking op gewone woorden, maar op personen en figuren, die je in de verschillende strips en verhalen van ons blad geregeld tegenkomt. We hebben echt niet de moeilijkste genomen, het zijn stuk voor stuk figuren, die jullie allemaal kennen en in bijna elk nummer kunnen vinden. Het zijn er in het geheel tien en als je ze allemaal hebt gevonden en goed hebt ingevuld (van boven naar beneden), dan lees je op de regel E van links naar rechts (dus tussen de dikke lijnen) de naam van een eveneens heel bekende figuur uit een van onze strips. *Om die ene naam gaat het.* Je schrijft die naam op een briefkaart en stuurt de kaart, voorzien van je naam en adres, zo gauw mogelijk naar ons toe. Lezers in Nederland kunnen inzenden tot en met maandag 26 maart a.s. en lezers buiten Nederland tot en met vrijdag 6 april a.s. Vijftig prijzen liggen er weer te wachten en ze zijn de moeite waard. Stuur daarom allemaal in. Het adres waar je je kaart heen moet sturen is:
Sjors van de Rebellenclub,
Nassaulaan 51, Haarlem.

1 Een scheepsbouwer uit het verhaal „De gouden kraag".
2 Stomend en puffend rijdt hij door speelgoedland.
3 Een leuk beest, dat samenwoont met twee muizen.
4 Een van de gevaarlijke spionnen uit „De vliegende auto".
5 Een figuurtje uit „Spelend speelgoed". Zijn achternaam is Ballon.
6 Schrijver van een van onze vervolgverhalen.
7 Vriend van Sjors.
8 Hij komt voor in „Spelend speelgoed"; in zijn naam staan twee w's.
9 Schrijfster van het verhaal over de groene Rondella.
10 Figuurtje uit „Spelend speelgoed". Het is een meisje en je ziet haar vaak samen met Tommie de speelgoedsoldaat.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel van John Hermans, Wellerlooi (L.):

```
G E L E I   G E L U K
O   O E R   R E L   L
A U   N A   O M   L A
L I D   N   T   N O N
S T E R   H   K O R T
        B E S
J U D O   L   B IJ E N
A R E   R   S   S T A
R K   W E   T H   S T
I   K E I   O O R   A
G E W I N   B R E E L
```

Invulpuzzel van T.v.d.Aar, Heemstede:

1 Brand
2 Uitte
3 Noord
4 Gang
5 Altijd
6 Luit
7 Onder
8 West

Het soort huis is een BUNGALOW

Raadsel van Sjannie Aarts, Alphen (N.-B.):

Bij spek gaat je mond open en bij ham gaat ie dicht.

Woorden Lijmen:

```
    O N W E E R
  V A L I E S
  W I N N A A R
    M A T R IJ S
  K A M E R A A D
  W I E R O O K
```

De nieuwe letters vormen het woord: WINTER

POST GEVRAAGD...

Deze week staan er twee zieken op onze lijst. Het zijn Gerard de Groot en Sjaak Luypen. Ze liggen in het Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek bij Nijmegen en zijn beiden 13 jaar oud. Gerard ligt al vier maanden in bed en Sjaak een half jaar. Wie wil hen eens blij maken met een kaart of een briefje? Als bijzonderheid zeggen we er nog bij, dat Gerard ijverig foto's van filmsterren verzamelt.

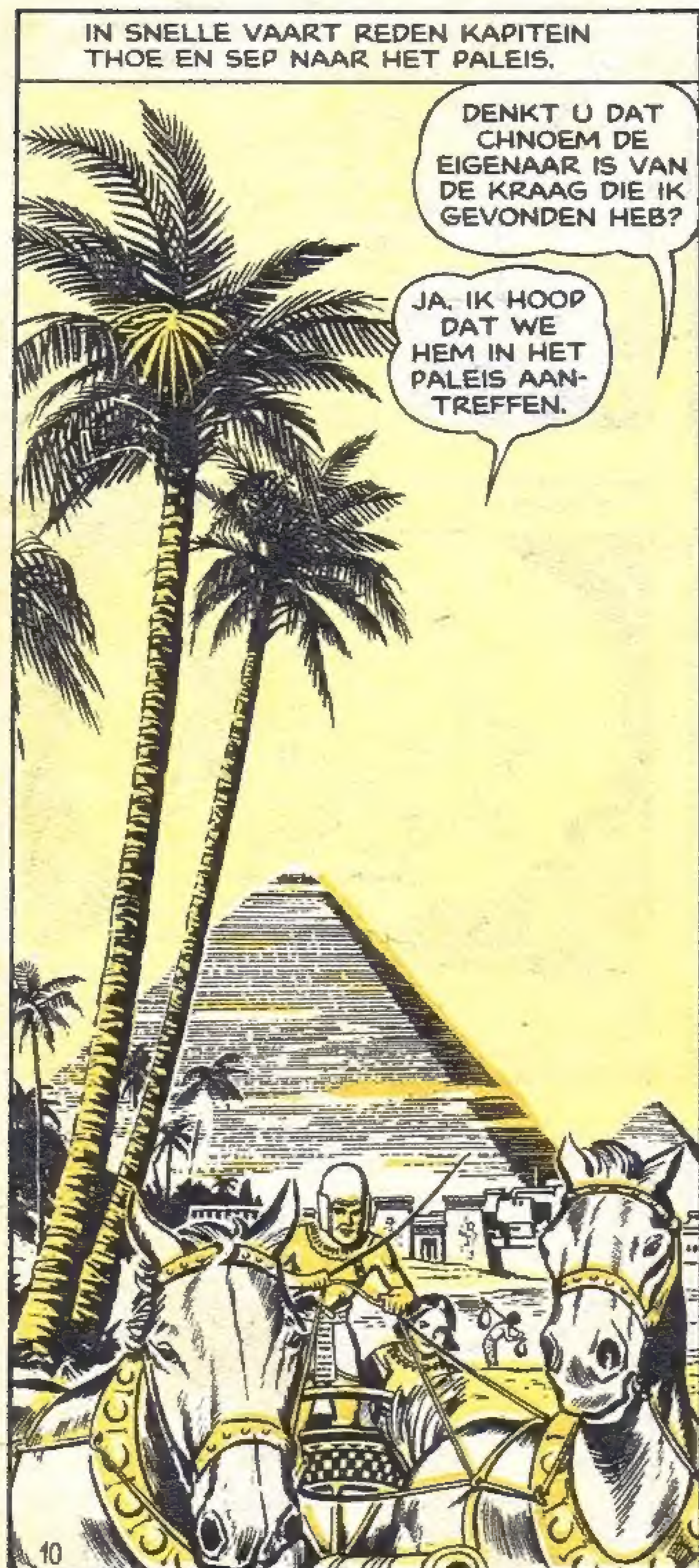
DICKIE DAPPER

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5